

[365 Nghề Hệ Liệt] - Bộ 2 - Silly Love Songs

Contents

[365 Nghề Hệ Liệt] - Bộ 2 - Silly Love Songs	1
1. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 1	1
2. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 2	5
3. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 3	7
4. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 4	10
5. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 5	12
6. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 6	15
7. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 7	18
8. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 8	20
9. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 9	23
10. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 10	25

[365 Nghề Hệ Liệt] - Bộ 2 - Silly Love Songs

Giới thiệu

Thể loại: 1x1, HE, Showbiz, thanh thủy. Edit: NgôBeta: Nou”Kẹo mạch nha. . . Kẹo mạch nha. . . Vị ngọt này anh đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/365-nghe-he-liet-bo-2-silly-love-songs>

1. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 1

Kẹo mạch nha Kẹo mạch nha Vị ngọt mà không ngậy tựa tình yêu anh dành cho em Sweet Sweet Kênh MTV đang chiếu ca khúc debut “Kẹo mạch nha” cách đây sáu tháng của nhóm nhạc thần tượng cùng tên gồm năm thiếu niên, tuy rằng tiết tấu giản đơn cũ rích còn ca từ thì nói trắng ra là ngốc nghếch, nhưng hình ảnh những chàng trai trên dưới 20 tuổi vừa hát vừa nhảy đã từng phổ biến một thời lại khiến tất cả thiếu nam thiếu nữ đều học theo lời nhạc và điệu nhảy ca khúc bọn họ.

Nhưng mà, chẳng biết có nên nói là không có gì tồn tại mãi mãi hay không nhưng giới giải trí thì vẫn thay đổi trong nháy mắt. Nửa năm sau khi ra mắt Kẹo mạch nha đến một album cũng chưa được phát hành, bốc hơi còn nhanh hơn cả khủng hoảng tài chính chứng khoán, cả năm người trong cái nhóm cùng tên ấy với bài hát cũng hạ nhiệt rất nhanh.

Hiện nay trong năm người chỉ còn ba người tiếp tục hoạt động, công ty chủ quản càng ngày càng không xem trọng bọn họ thế nên tiền đầu tư cũng chẳng có, thiếu chút nữa thì tiền thuê nhà năm người cũng phải tự thanh toán.

Song, tối nay trên diễn đàn mạng của giới showbiz, chẳng biết network nhà ai bị sét đánh hóa thần mà đi post bài viết này.

Sub: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

Trước đây không phải có boyband tên là Đường nâu gì đó sao, còn phát hành ca khúc nữa.

Quý Tân trong ấy rất đẹp trai nha! Vậy mà dạo này sao chẳng thấy đâu nhỉ?

212. 32. 123. xx

ID:keitai23

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

=. = Là Kẹo mạch nha hả?

Tiểu Thịnh, Quý Tân (thực sự đẹp trai không tệ), Quân Tử, Edward, An An.

Trời ạ, tôi còn nhớ rõ tên năm người nha! XD

P.S: Tôi không phải fan bọn họ. Hát rất khó nghe.

192.184.21.xx

ID:RaRa34214

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

Thật ra hát cũng không khó nghe lắm mà!

Có một lần nghe được Tiểu Thịnh solo, cảm thấy không tệ lắm!

Chắc là hát hợp xướng nên không hay thôi.

142. 132. 51. xx

ID:Yeiibii

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

Này làm tôi nhớ ra... Giọng leader Quân Tử nghe rất ngớ ngẩn! Hát như vậy mà đòi ra album, chỉ chẳng bằng tôi hát nữa XD

92. 184. 21. xx

ID:RaRa34214

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

Không đến mức như vậy chứ? Chỉ là giọng người ta có chút đặc biệt thôi! Mà bọn họ không ra album, chỉ ra single.

166. 61. 78. xx

ID:SirIcan

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

Không đến mức như vậy chứ? Chỉ là giọng người ta có chút đặc biệt thôi! Mà bọn họ không ra album, chỉ ra single.

Bài bênh vực! Coi cái link này đi! Thế này còn không phải ngớ ngẩn thì là cái gì chứ XDDD Youtome.com/234027u234. html

Single Kẹo mạch nha – Kẹo mạch nha

142. 132. 51. xx

ID:Yeiibii

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

Coi cái link này đi! Thế này còn không phải ngớ ngẩn thì là cái gì chứ XDDD Youtome. com/234027u234. html

Single Kẹo mạch nha – Kẹo mạch nha

Kẹo mạch nha – Kẹo mạch nha nghe giọng thật ngớ ngẩn +1 rõ ràng lệch tone, còn sai nhịp, đã chỉnh sửa rồi mà còn thế này, thật bi ai ha.

212. 32. 123. xx

ID:keitai23

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

Coi cái link này đi! Thế này còn không phải ngớ ngẩn thì là cái gì chứ XDDD Youtome.com/234027u234. html

Single Kẹo mạch nha – Kẹo mạch nha

Mẹ ơi, tôi lại có thêm tự tin rồi, cảm tạ Kẹo mạch nha! XD

(Còn khá ngưỡng mộ cậu ta hoàn toàn không phát hiện ra giọng mình nghe ngớ ngẩn vậy...)

112. 52. 193. xx

ID:Woweio

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

Coi cái link này đi! Thế này còn không phải ngớ ngẩn thì là cái gì chứ XDDD Youtome. com/234027u234. html

Single Kẹo mạch nha – Kẹo mạch nha

Kẹo mạch nha – Kẹo mạch nha giọng thật ngớ ngẩn +1 XDDD!!! Thật bội phục những người không bị(được) ảnh hưởng bởi cái giọng của cậu ấy nha!

62. 132. 51. xx

ID:UYIEei

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

Youtome.com/234027u234. html

Single Kẹo mạch nha – Kẹo mạch nha

Tôi nghe thấy cũng được mà? Sao mọi người lại nói giọng cậu ấy tệ đến vậy.

166. 61. 78. xx

ID:QooQoo

Sub: Re: Cái nhóm Bánh đường nâu gì đó giờ thế nào rồi?

166. 61. 78. xx ID:QooQoo

166. 61. 78. xx ID:SirIcan

Bắt được rồi nhé, cho rằng đổi ID thì sẽ không phát hiện ra kẻ bệnh vực nhà cậu sao?

Mau thừa nhận mình là người ở công ty đĩa nhạc hay fan cuồng đi!

142. 132. 51. xx

ID:Yeiibii

Cậu vừa thẹn vừa giận ngó bài post mới nhất trên forum hiện trên màn hình vi tính sáng choang, hai tay vẫn đặt trên bàn phím, chẳng reply mà cũng chẳng biết phải reply thế nào, tuy rằng xài cái ID khác cái cũ đui lý bệnh vực, thế nhưng cậu thực sự...

[Oa giọng tôi nghe đâu có ngớ ngẩn chứ]

Vừa đi làm về Tiểu Thịnh mới bước vào cửa đã bị tiếng thét chói tai của Quân Tử dọa cho sợ hãi, nhanh chóng cầm luôn chiếc giày đặt bên cạnh lên để làm gây phòng vệ.

[Ai? Là ai?]

[Tiểu Thịnh hả? Về rồi sao, làm việc vất vả rồi.] Quân Tử tắt máy tính rồi quay ra phía cửa chào hỏi.

[Hừ chết tớ rồi, thì ra là cậu hả, tớ còn tưởng có trộm chứ... Quân Tử, cậu chưa ngủ hay mới dậy vậy? Giờ mới chưa đến 8h mà...]

Tiểu Thịnh mặc dù là idol sáng giá (?), nhưng vì phí sinh hoạt của hơn mười chú chó trong nhà, cậu vẫn làm ca đêm ở cửa hàng tiện lợi để bổ sung thu nhập cho nên sáng sớm thấy đồng nghiệp kiêm bạn cùng phòng đang thức là một chuyện cực kì hi hữu.

[Tớ lướt net... Không ngờ đã sáng rồi,]

Quân Tử xoa xoa mắt rồi đứng dậy đến bên Tiểu Thịnh, vỗ vai cậu, mặt ra vẻ nghiêm túc.

[Tiểu Thịnh, nếu cậu coi tớ là bạn bè thì hãy nghiêm túc trả lời tớ vấn đề này.]

[Hả?]

[Tớ... giọng tớ nghe ngớ ngẩn lắm phải không?]

Tiểu Thịnh có vẻ bối rối, rốt cuộc không biết nên nói thật hay nói dối cứ như cái cân đong đưa đong đưa.

Nếu nói thật, đúng là giọng Quân Tử chẳng ra sao nhưng cậu ấy lại là người nghiêm túc nỗ lực nhất trong nhóm, lần nào cũng ở lại phòng tập luyện thanh luyện nhảy, cho nên nếu nói toạc ra thì không có đạo đức với nỗ lực bấy lâu của cậu.

Nếu nói dối, với chất giọng ngớ ngẩn nhường ấy của cậu cũng chẳng có cách nào bình tĩnh khoác lác được, mà mớ học vấn đại học chính quy cũng cho cậu biết đây có thể là liều thuốc chết người.

May mắn là có người quyết định thay cậu.

[Đúng đấy, vẫn chưa nhận ra giọng mình nghe tệ vậy hả.]

Người nói ra lời ác độc mà mặt chẳng biến sắc, là một thành viên khác vừa vào nhà, Quý Tân.

Cậu ấy người cũng như tên, nếu nói là người “tôn quý” nhất trong Kẹo mạch nha thì cũng không quá. Một tuổi đã quay quảng cáo đầu đời, lên bảy thì quay bộ phim truyền hình đầu tiên, mười tuổi tham dự LiênHoan Phim, mười ba đã là ngôi sao nhỏ tuổi nổi tiếng, ngay lúc mọi người cảm thấy con đường thành sao sẽ rất thuận lợi, cậu ấy lại gia nhập Kẹo mạch nha.

[Tớ còn tưởng cậu vĩnh viễn sẽ chẳng bao giờ nhận ra cơ đấy.] Quý Tân vừa cởi giày vừa cười nói, [Nhưng mà, nhận ra rồi nên đau đớn lắm phải không?]

[...]

[Quý Tân... Cậu sao vậy...] Tiểu Thịnh vội vã hòa giải, [Quân Tử, cậu cũng biết cậu ấy nói chuyện rất thẳng thắn mà...]

Quý Tân tuy ngáp một cái, nhưng công lực nói lời cay độc trái lại chưa giảm đi một phần nào, [Tiểu Thịnh cậu đừng nói hộ cậu ấy, kì thực cậu cũng biết cậu ấy là một đại âm si từ lâu rồi còn gì?]

[Ha...]

Tiểu Thịnh chẳng dám giương mắt nhìn.

Cậu chán nản, thất vọng cúi đầu, [Thì ra giọng tớ tệ vậy.] Sáu chữ như hiện lên trên màn hình vi tính giờ quay vòng vòng trong cái đầu trống rỗng của cậu.

[Quân, Quân Tử à, nhưng cậu rất khá vũ đạo ha, cậu có khả năng mà!] Tiểu Thịnh tốt bụng an ủi cậu.

Thế nhưng lời an ủi này lại chẳng thấm vào đâu so với lời Quý Tân lại đả kích.

[Được rồi, nghe nói chúng ta sắp tan rã, hình như là cắt giảm nhân sự đấy, muốn trở thành một nhóm ba người, còn sẽ loại bỏ ai thì tớ chịu]

*âm si/giọng ngớ ngẩn/ khó nghe/ tệ QT đều là 1 từ âm si cả thôi, nghĩa tương tự nên để vậy cho đỡ lặp:"

2. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 2

Cậu tên thật là Nguyên Tử Quân, nghệ danh là Quân Tử, và giờ thì đang đối mặt với nguy cơ lớn nhất từ khi bắt đầu debut.

Muốn trở thành thành viên của nhóm nhạc idol có năm điều kiện cơ bản, khuôn mặt, vóc dáng, kĩ thuật thanh nhạc, khả năng vũ đạo và may mắn, không được quá tài giỏi, cũng không được quá yếu kém, cho dù năm yếu tố kia chỉ cần gần đạt tiêu chuẩn cũng có thể chấp nhận được. Nếu một điều kiện vượt quá yêu cầu, hẳn sẽ trở thành ca sĩ, người mẫu hay vũ công, chứ chẳng thể làm thành viên nhóm nhạc idol!

Nếu hiện tại cho điểm bản thân thì là điểm cho vũ đạo quá cao, điểm cho ca hát chỉ hưởng phần còn lại.

Sống đến hai mươi hai năm rồi đây là lần đầu tiên cảnh tỉnh, chỉ rõ ra khuyết điểm bản thân rồi cậu cảm thấy hoàn toàn thất vọng.

Cậu sinh ra trong một gia đình địa chủ có tiền có quyền ở vùng Trung Nam, từ nhỏ đã nghe ông nội bảo, [Đất nhìn tới đâu của nhà ta tới đó.], nhưng phải đến mãi sau này hiểu chuyện một chút cậu mới rõ nhà mình giàu tới cỡ nào.

Mẹ sinh hai, ba người sau đều là em gái cho nên cậu là con trai độc nhất trong nhà, chẳng ai nở la mắng cậu, dù cậu làm gì đi nữa đều sẽ được ngợi khen.

Vậy là cậu sống ở nhà cứ một mực an nhàn sung sướng, mãi đến khi lên phía Bắc học đại học mới chính thức khám phá thế giới.

Năm hai đại học vì đi tham gia thi nhảy cùng bạn thế nên cũng được người ta để mắt đến, cậu nghĩ thầm, cuộc đời chẳng có tham vọng, trở thành minh tinh cũng chẳng sao, liền mơ mơ hồ hồ thâm nhập giới showbiz. Sau đó một năm, cùng với bốn người nữa debut trong nhóm nhạc idol cũng là điều bất ngờ.

Debut rồi, cậu càng ngày càng để ý tới danh phận này, vì tiếng vỗ tay của fan mà thấy thật hào hứng, cũng vì sự chê bai trên các trang mạng mà buồn bực, vì danh phận này mà tựa như nhanh chóng trở thành người khác, sống có mục tiêu và ý nghĩa.

Tuy nhiên, tựa như mọi chứng cứ tìm được xung quanh đây đều là những sự thật vững chắc. Bạn bè cũ nếu cậu ép hỏi cũng đều lúng túng mà thành thật nói ra.

[Trước khi nói ra sợ sẽ đả kích cậu... Giọng hát cậu thực sự nghe không hay lắm...]

[Thật ra trước đây lúc cậu hát trên KTV, tớ đều muốn tắt luôn cái microphone...]

Cậu chẳng hề đổ lỗi cho những người bạn ấy, chỉ tự trách mình thánh giác có vấn đề.

Nhưng cậu cũng không vì thế mà từ bỏ con đường nghệ thuật, sống hai mươi hai năm không hề dễ dàng tìm được một mục tiêu, cậu cũng muốn nỗ lực cố gắng một lần.

Các thành viên trong nhóm trên mặt thì cười cười mắng mắng, cảm tình hòa hợp, tựa như anh em tốt thân thiết vài chục năm rồi, nhưng thực tế lại chẳng phải, năm người mới quen biết được mấy tháng, tình cảm có thể tốt đến mức này sao?

Vào nhóm rồi điều đầu tiên cậu nhận ra chính là ngàn vạn lần đừng tin những gì thấy trên TV.

Cậu đã từng gặp một đôi idol nữ debut gần ba năm, chỉ cần tắt máy ảnh, hai chị kia chẳng khác nào kẻ thù, người đi đường Dương quan, kẻ đi cầu Độc Mộc ấy.

Nhóm bọn cậu cũng không thảm như ví dụ kể trên, nhưng tình cảm cá nhân cũng chẳng tốt đẹp gì.

Tiểu Thịnh ở cùng rất tốt nhưng luôn bận rộn làm công kiếm tiền, bận đến mức cái chức danh “Idol” cũng chẳng qua chỉ là công việc của cậu ấy. Quý Tân thì người cũng như tên, từ lần đầu tiên gặp tới bây giờ cậu ta chẳng bao giờ bỏ được kiểu nói chuyện thờ ơ lạnh lùng, thậm chí người đại diện cho cậu nhiều năm qua cũng thái độ y như vậy. Edward lai giữa Trung với Đức, chẳng biết có phải do từ nhỏ đã sống ở Đài Loan hay không, mà một chút cẩn thận tỉ mỉ và nghiêm túc của dân Đức trên người cậu hoàn toàn không thấy được, cứ điên điên khùng khùng nên rất khó giao tiếp. Mà đại diện Lê Sĩ Tu, anh ta chỉ toàn quan tâm tới mình Quý Tân, mà hiện nay cũng chỉ mình Quý Tân còn có chương trình, căn bản không có thời gian dành cho bọn cậu... Nhưng nếu muốn tìm ai đẩy để xả hết mớ buồn bực cá nhân, người duy nhất tìm được, cũng chỉ có anh ấy thôi.

[Cách chữa giọng khó nghe hả?]

Vừa trở về ký túc xá An An đã bị Quân Tử lôi đi kể khổ, mặc dù có khuôn mặt baby nhưng thật ra anh là thành viên lớn tuổi nhất trong nhóm (nhưng tuyên bố ra bên ngoài là năm người cùng tuổi), trước đây cũng từng gia nhập một nhóm ít được biết đến gồm hai thành viên, chưa được một năm đã giải tán. Nói mấy chuyện cá nhân với anh ấy cũng khá dễ chịu, chẳng hề giống hình tượng mấy kẻ bề trên ham tranh giành người ta thường nói, là thành viên Quân Tử cho rằng dễ gần nhất.

[Đúng vậy...Nếu vấn đề này không có cách giải quyết, thì người bị ép rời nhóm nhất định là em.]

[Bị ép rời nhóm á...?] An An nhìn cậu khó hiểu.

[Quý Tân nói sắp tới chúng ta sẽ bị cắt thành nhóm ba người..]

An An bỗng nhiên biến sắc, [...Hử, thằng cha kia lần nào cũng có tin tình báo trực tiếp mà, đã sớm nghi ngờ nó với...]

[Nghĩ ngờ...?]

Tốc độ sắc mặt An An thay đổi còn nhanh hơn chớp mắt, lập tức lại cười nói, [Quân Tử cậu là leader mà, sao có thể loại cậu chứ hả..]

[Nhưng em hát rất khó nghe...]

[...Vậy là cậu cũng tự nhận ra rồi...]

[Anh nói cái gì?]

[Không có gì không có gì, tôi chỉ đang nghĩ là...]

An An nghiêng đầu nhú mày, giả bộ lo lắng cho đối phương, mà thật ra trong đầu đã sớm có kế hoạch.

[Tôi nhớ ra một thầy dạy nhạc rất tài giỏi, rất nhiều ca sĩ tên tuổi đều từ lò của anh ấy ra cả, coi như âm si cũng có thể chữa khỏi ha.]

[Anh ấy thực sự lợi hại vậy á?]

[Cái đó là đương nhiên, cậu biết Lino không? Trước khi debut giọng cô ta còn khó nghe hơn vịt đấy, đến cư dân mạng còn chẳng thèm ném đá, sau rồi học một khóa thanh nhạc của thầy ấy giờ giọng thành ngọt lịm chết người đó nha.]

[Wah] Quân Tử nghe xong thật vui vẻ, [Làm ơn nói cho em cả tên lẫn cách liên lạc với người thầy đó đi!]

Sau khi có được tên với địa chỉ phòng làm việc Quân Tử hứng trí bừng bừng chạy ra cửa, còn xem chút nữa đống phải Edward vừa trở về ký túc.

Edward một mặt khó hiểu nhìn bóng lưng Quân Tử, [Leader sao hôm nay cao hứng vậy? Hay là chúng ta có thông cáo mới?]

[Làm gì có chuyện ấy chứ Nhưng mà đích thực là có chuyện vui nha.] An An xấu bụng chảy nước miếng, nhếch miệng cười nói, [Còn cao hứng hơn cả chuyện thông cáo mới ấy... Ha hả.]

Edward ngăn người chẳng hiểu An An nói gì, còn thẳng thắn hỏi lại, [Hả ? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?]

[Ngốc quá đi, đến lúc ấy cậu khắc biết.] Bởi vì cái đầu kẻ tiếp bị chém chính là của cậu.

Quân Tử vô showbiz còn có một điều chưa nhận ra, đó chính là...

Ngàn vạn lần từng tin tưởng thứ gọi là bạn bè trong giới này.

3. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 3

Thang máy cũ kĩ vừa di chuyển vừa phát ra tiếng lạch cạch lạch cạch vậy mà mấy người nơi đây lại chẳng thèm quan tâm tới chuyện nó có thể rơi hay không, nghiêng người dựa vào tường, ngón tay gõ nhịp với tiếng động ấy.

Lúc thang máy mở cửa ở tầng sáu, cậu đã muốn hoàn thành xong bản nháp về ca khúc chủ đề cho tháng sau rồi.

Cậu vừa đi vừa gõ gõ trồng cây đậu (1) trên notebook, vậy mà chưa đi tới cửa đã trồng lệch mất tiêu.

Bởi vì đôi boot đi dưới chân vừa đá phải cái gì.

Đóng notebook rồi ngó xuống chân, là một gã đàn ông đang ngồi bệt xuống đất ngủ gà ngủ gật ngoài cửa studio, ngủ cực kì say sưa, như thể trước cửa đặt một chiếc đệm nước cao cấp ấy.

Thấy cảnh tượng thế này, cậu chẳng hề ngạc nhiên.

Liếc mắt nhìn người kia, cậu tự hỏi mình có thể mở cửa đi vào bằng cách nào. Hắn đã chiếm nguyên cả cánh cửa, cậu dù có khê lách vào cũng không được.

Cuối cùng vẫn là cúi xuống, lay vai đánh thức hắn.

[Này tỉnh dậy đi.]

Người kia mơ màng tỉnh lại, [A...]

[Cậu nhầm lúc rồi, Lino ghi âm tuần tới chứ không phải hôm nay.]

[Ghi âm cái gì nhỉ...] Mơ mơ màng màng hắn vẫn tự hỏi.

Cậu liếc trắng cả mắt, hết kiên nhẫn, [Tóm lại, mong anh “dịch mộng” ra một chút, tôi muốn vào cửa.]

[Vậy à...] Người kia dịch mộng ba bước sang trái để cậu đi vào.

Đang lúc cửa đóng lại rồi, cậu đã thu mắt về mới chợt nhớ ra mục đích tới đây, vội vàng chạy đến gõ cửa.

[Xin hỏi Thầy Chiêm phải không ạ?]

Một lần không phản hồi, cậu lại nói tiếp tới hai, ba lần, cho đến khi dây xích khóa cửa khê mở ra cậu mới ngậm miệng.

Khe cửa hiện ra một phần ba khuôn mặt gắt gỏng, [Tôi vừa nói rồi, tuần sau Lino mới ghi âm, không phải hôm nay. Cô ấy không tới đây, còn đi đâu hãy hỏi người đại diện của cô ấy, OK?]

[Lino? Chẳng liên quan tới cô ấy, tôi đến là tìm thầy Chiêm.]

[... Cậu không phải lũ stalker hả?]

Quân Tử lắc đầu, [Không phải.]

[Tìm người có chuyện gì?]

[Tôi muốn học hát!]

[Ồ lấy notebook ra.]

Quân Tử ngoan ngoãn lôi ra.

[Ghi lại số điện thoại này, 0800-xxx-xxxx]

Ghi xong rồi, cậu vui vẻ hỏi, [Đây là số của thầy Chiêm sao?]

[Không, đây là Hotline đăng ký Top Star, vừa miễn phí vừa có thể lên TV, còn được năm bậc thầy chuyên nghiệp dạy cậu hát. À, bọn họ gần đây thiếu người lắm, đăng kí một cái được chọn liền.]

Quân Tử thật xấu hổ, [... Ha... Tôi đã debut rồi.]

[Thế thì càng tốt, bọn họ thích nhất là kiểu thua rồi sống lại chiến tiếp.] Đứng sau cửa người kia nhún vai rồi muốn đóng cửa.

[Chờ, chờ một chút giọng tôi nghe rất kinh khủng...]

[Giọng vậy còn ảo tưởng làm ngôi sao ca nhạc?] Anh tựa tiểu phi tiểu, [Lại càng đơn giản, xuống thang máy rồi đi năm bước về bên trái, sẽ thấy một cái quán, trên quầy là một ông chú đang rán một vài con gà.]

[Rồi sau đó..?]

[Hỏi chú ấy phí chuyển nhượng hết bao nhiêu, nếu thuận lợi, ngày này sang năm có thể thu hồi vốn.]

[...]

[Cậu sẽ phải cảm ơn tôi đấy. Kiếm được năm mươi vạn, chỉ cần cho tôi một chiếc thẻ VIP miễn phí là được rồi.]

[Tôi... Tôi không phải muốn trở thành ngôi sao ca nhạc.. Chỉ là tôi...] Quân Tử thẳng thắn nói, [Tôi chỉ hi vọng khả năng ca hát chí ít có thể đạt tiêu chuẩn như những người bình thường.]

Lời cậu nói của cậu có hiệu quả. Cửa từ từ mở rộng đến phân nửa, nhưng người bên trong vẫn lạnh lùng nhìn cậu.

[Nhờ anh, chỉ cần có thể như những người bình thường... Muốn tôi làm gì cũng được!] Chợt cậu cúi người, kỳ thực giờ này đầu óc Quân Tử chẳng nghĩ tới chuyện gì khác. Hiện tại với cậu, chữa khỏi cái giọng ngờ nghệch này là điều quan trọng nhất.

Người phía sau cửa nhìn cậu vẫn y như trước chẳng mang theo chút cảm xúc nào, thế nhưng ngón tay trên cửa lại nhẹ nhàng gõ nhịp, ban đầu chỉ có ngón trỏ, rồi đến ngón giữa, ngón áp út, rồi dùng cả năm ngón. Cuối cùng vỗ một cái như đánh dấu kết thúc, trên mặt hiện ra một nét cười.

[Cậu vào đi.]

Quân Tử chẳng hề nghĩ được lại có hẳn một thế giới âm nhạc chuyên nghiệp nhường này ở sau cánh cửa của một chung cư cũ kĩ.

Bên trái là phòng ghi âm, bên phải là phòng tập nhóm, cả hai đều có một tấm kính dày trong suốt, vừa cách âm hiệu quả lại có thể thấy mọi thứ bên trong. Giữa phòng bày một chiếc piano trông vô cùng hài hòa cùng năm chiếc sofa nhỏ. Càng ngạc nhiên hơn nữa là bốn bức tường được chế tạo hoàn toàn bằng vật liệu cách âm, trần nhà phía trên thì cao vô cùng, nơi đây cũng có tám phần là thiết bị cách âm, để thế giới này có thể tự do tự tại diễn tấu âm nhạc.

[Phá tường hai phòng nên thoát nhìn thì chỗ này khá lớn.] Anh nhìn đối phương nghi hoặc giải thích, [Đừng giật mình, qua đây đi.]

Quân Tử cởi giày rồi nhắm mắt theo đuôi anh, tới bên sofa rồi ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi, [Anh chính là thầy Chiêm sao?]

[Tôi thích người khác gọi mình là James.]

Quân Tử vẫn hơi nghi hoặc, bởi vì người ngồi trên sofa kia thoát nhìn rất trẻ, còn để kiểu tóc style hơn cả cậu, chẳng có chút dáng dấp nào của bậc thầy âm nhạc vĩ đại như An An miêu tả.

[À này, thầy James... tôi...]

[Cậu...]

James bỗng nhiên nheo mắt nhìn cậu, trong miệng khẽ ngâm nga bài hát quen thuộc kia, cuối cùng còn hát lên, Vị ngọt mà không ngậy tựa tình yêu anh dành cho em Sweet Sweet

[Đúng rồi đó! Tôi chính là Kẹo..]

[Nhóm này tên là gì ấy nhỉ? Mút hồ lô?]

Ban đầu vì đối phương hát single của cậu mà vui vẻ, sau lại thấy thật thất vọng.

[Là Kẹo mạch nha mà...]

[Cái bài khó nghe này mà cũng có thể hát sao?] James bày ra bộ mặt thật-chán-ghét.

[...] Không phải anh vừa hát sao...

[Khó trách tôi có ấn tượng với cậu, đã hát không hay lại còn hát thứ khó nghe như vậy... Điều đó chứng tỏ cậu đúng thật âm si.]

[... Bởi vậy nên mới nhờ anh giúp mà... Thầy James, tôi còn có thể cứu vãn không?]

James cũng không trả lời cậu ngay, trái lại đi vào phòng tập, cầm ra cái gì rồi ném cho cậu.

[Đây, đây là...?] Nhận thứ đồ James ném qua mà Quân Tử đầu đầy dấu hỏi, hai tay mở ra, [Hả, trang phục hầu gái?]

Ngồi lại sofa James ra lệnh, [Trước tiên mặc nó vào rồi chúng ta bàn tiếp.]

Đã từng nghe nói những bậc thầy thiên tài thường có vài thói quen kì quái, thế nhưng đột nhiên bị yêu cầu mặc đồ hầu gái thật sự rất quý dị...

Suy nghĩ một phút, Quân Tử vẽ loạn trong lòng, [Chẳng qua chỉ là đồ nữ thôi, trước tham gia show truyền hình cũng từng mặc qua rồi.]

Đợi cậu thay quần áo xong (cư nhiên vừa người!) từ WC đi ra, James lại ra lệnh.

[Mô phỏng theo nữ hầu pha trà.]

[...] Quả nhiên không phải chỉ có thay quần áo ha...

Quân Tử lại vẽ loạn trong lòng, [Pha trà cũng chẳng có gì ha...]

Cậu làm theo động tác của nữ hầu đi tới bên bàn, quỳ gối trên sàn gỗ rồi cầm lấy ấm châm trà, mang đến trước mặt James cũng không quên bổ sung thêm một lời thoại kinh điển.

[Chủ nhân vất vả rồi, mời ngài dùng trà.]

Cậu còn tưởng đối phương sẽ phá lên cười, kết quả James chỉ bình tĩnh uống hết chén trà, đặt lại trên bàn.

[Được rồi, cởi quần áo ra.]

Thực sự không phải chỉ đóng giả nữ hầu châm trà a !

Tuy có nghe qua rằng một vài nhà sản xuất, đạo diễn điện ảnh quan hệ không bình thường với diễn viên khác phái, nhưng chưa nghe qua giới âm nhạc cũng có loại “quy tắc” này, hơn nữa còn là đồng tính!

Cái này... Cho dù cậu nghĩ lâu thế nào cũng chẳng bái người kia làm thầy được a...

[Thầy James, tôi không làm được... Chuyện lên giường cởi quần áo này tôi không làm được!]

[Cậu nghĩ cái gì vậy hả...] James cột nải, [Tôi không kì lạ tới mức đem đồ Cosplay nữ ra làm thói quen đâu chứ hả? Tôi gọi cậu thử đồ thôi.]

[Gì hả!] Vừa xoay người đi thay quần áo, Quân Tử quay lại hỏi, [Này... Thầy James, bảo tôi mặc thứ đồ này rồi châm trà là có ý gì?]

[Thử nghiệm tài diễn xuất của cậu thôi,] James nghiêm túc nói, [Đúng lúc trong phòng tập có một đồng quần áo khác thường một nhóm diễn để quên.]

[Khả năng... diễn xuất? Diễn xuất cũng liên quan tới ca hát sao?]

[Đương nhiên là liên quan! Không phải cậu nói để chữa khỏi âm si thì sẵn sàng làm mọi thứ sao?]

—
(1) đậu: có bạn nào thắc mắc đây là cái gì hông, là cái này nè~

4. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 4

Hai người từ phòng làm việc đi sang chung cư đối diện ăn một bữa cơm đơn giản, không phải vì đói bụng hay vui vẻ trò chuyện rồi đi uống cà phê, mà là “trao đổi điều kiện”.

[Một tách Cappuccino.]

James có vẻ như là khách quen của quán này, chẳng do dự mà đi luôn tới chỗ gần cửa sổ, không đợi người phục vụ đưa menu đã trực tiếp gọi đồ luôn.

Nhưng Quân Tử ngay từ cửa đã căng thẳng, không chỉ làm đổ cốc nước tung tóe trên bàn mà đến lúc cầm menu tay cũng không ngừng run run, nữ phục vụ còn nói với cậu: [Anh ơi, không cần phải vội đâu ạ, cứ từ từ cũng được.]

Sau ấy James không chịu không nổi nữa, lấy luôn menu trong tay cậu đưa cho phục vụ.

Anh cười nói với cô ấy, [Hai tách cappuccino.]

Phục vụ đi rồi James đùa cợt, [Căng thẳng thế? Chưa diễn kịch bao giờ hả? Đại minh tinh.]

Đương nhiên thân là một thành viên nhóm nhạc idol, cậu cũng đã từng diễn kịch.

Tuy rằng chỉ là phối hợp diễn với mấy người trong nhóm nhưng cũng là nhân vật có lời thoại, mà cậu còn từng được đạo diễn khen đóng rất tự nhiên nữa!

[Không, không phải, tôi cũng từng diễn kịch.. Thế nhưng, đây không phải là diễn kịch!] Quân Tử kích động đập xuống bàn.

Đoạn đối thoại vừa rồi trong phòng làm việc đang tua lại trong đầu cậu.

[Khả năng... diễn xuất? Diễn xuất cũng liên quan tới ca hát sao?]

[Đương nhiên là liên quan! Không phải cậu nói để chữa khỏi âm si thì sẵn sàng làm mọi thứ sao?]

[Vậy nên là..?]

[Chỉ cần cậu giúp tôi diễn một vở kịch, tôi sẽ dạy cậu hát. Điều kiện rất đơn giản lại dễ hiểu há?]

[Nhưng mà.. Diễn kịch, là diễn kịch gì?]

[Diễn vừa ngẫu hứng lại chẳng có lời thoại, tha hồ tự do phát huy khả năng kịch nghệ của cậu. Khán giả chỉ có một, nhưng mà, người ấy cũng là sinh vật đáng sợ nhất quả đất.]

[Sinh vật đáng sợ nhất quả đất?!]

[Tên khoa học theo tiếng Anh là Ex-boyfriend, còn theo tiếng Trung thì là bạn trai cũ.]

James rút vài tờ giấy ăn đi lau chỗ nước do cậu đập bàn mà văng ra ngoài, [Lại làm đổ nước rồi, thần tượng chỉ cần bề ngoài sáng sủa gọn gàng là được à, không cần chú ý tới xung quanh có sạch sẽ ngăn nắp sao?]

Cậu chẳng thèm để ý tới lời anh mà nói tiếp, [Anh muốn tôi sắm vai bạn trai thì đây không phải diễn kịch, đây là đối trá lừa người!]

James nhún vai, [Cậu thích nói kiểu ấy cũng được thôi, tôi chẳng quan tâm.]

[Diễn kịch với lừa đảo không giống nhau nha!] Quân Tử lại kích động.

[Vậy hả?] James đặt hai tay dưới cằm, đầy hứng thú chậm rãi mở miệng, [Mấy lời thoại của diễn viên cũng không có thật, vậy nói tôi xem thứ nó khác nhau chỗ nào?]

[Đó là diễn mà.. Ai chẳng biết rõ đấy là giả.]

[Tôi cũng đâu muốn cậu nói với người kia là “Tôi là bạn trai anh ấy, chuyện này là thật!” nhé? James biện luận, [Cậu không biết “giới giải trí” với “trò lừa lớn” là từ đồng nghĩa sao?]

Chính Quân Tử cũng rõ, những thứ là “thực” trong giới giải trí rất ít, mà mọi người lại đều chấp nhận chịu “lời dối trá”, bởi vì đây là đặc trưng trong giới rồi. Thế nhưng, chuyện này thì nằm ngoài phạm vi giới showbiz.

[A, nhưng, nhưng mà] Quân Tử luống cuống muốn nói gì nhưng đã làm idol rồi đầu óc quá lâu chưa sử dụng, nếu vận hành thì phải cần chút thời gian.

[“Lừa đảo vô đạo đức” không phải là vấn đề của cậu phải không? Là “chữa khỏi âm si” chứ nhỉ?]

Mặc dù có chút do dự, nhưng Quân Tử vẫn gật đầu, [.. Ừ.]

[Vậy thì diễn cho tốt đi, tôi sẽ thử tốn ít thời gian cứu vớt cái giọng hát của cậu.] James tùy tiện kết luận.

[Nhưng mà.. Tôi sẽ căng thẳng, căng thẳng rồi nói sẽ lộ chân tướng ngay...]

[Chẳng ngờ mình còn kiêm chức đạo diễn...] James lẩm bẩm, [Trước hết, bước đầu tiên, thư giãn đi, thử tưởng tượng trong đầu tình cảnh của bản thân, không thì cứ huyền tưởng tôi là bạn gái của cậu đi... Mặc dù tôi thấy cậu nên có bạn trai thì hơn..]

[Sao anh lại biết?!] Đến khuynh hướng của bản thân Quân Tử cũng chẳng khẳng định được, cậu đổ lỗi cho hoàn cảnh công việc rất phức tạp.

[Nếu như tôi nói mấy nhóm nhạc idol thiếu niên có tám trên mười người là gay, còn lại một người thì sắp sửa thành gay, một người đã từng hôn gay, cậu có tin không?] James chớp mắt cười nói.

[...] Chẳng rõ vì cái gì, cậu cảm thấy những lời James nói có thể tin được tới tám phần.

Hai người đã ngồi ở quán ăn nhanh gần một giờ, với sự chỉ đạo của đạo diễn James, Quân Tử từ từ dung nhập tình cảnh, mà khán giả duy nhất kia vào bàn cũng ngồi ngay.

Quân Tử cứ tưởng bạn trai cũ sẽ quần lấy James không tha mà “một khóc hai làm loạn ba đòi thất cổ”, lấy sự yếu đuối và nước mắt để chiến thắng nhưng không ngờ rằng người này lại hoàn toàn trái ngược.

Nếu người này có khóc thì nước mắt sẽ cạo sạch luôn chỗ râu lởm chớm ở cằm; nếu cúi gắt, hai bắp tay cường tráng kia sẽ đánh nứt cả sàn luôn; nhìn thì cao khoảng 1m9, nếu thất cổ chắc đứng luôn ở sàn mà thất quá?

[Jimmy? Sao cậu lại ở đây? Chờ anh hả? Thật vui..]

James cắt lời, đứng dậy nói, [Khéo thật đấy, JJ, giới thiệu với anh một chút, đây là BF mới của em.]

Quân Tử hết sức ra vẻ tự nhiên, chìa tay ra, [Xin chào, tôi là Nguyên Tử Quân.]

Đối phương không chỉ chẳng bắt tay, còn nhú mày nhìn mặt cậu, Quân Tử cứ ngỡ đây là địch ý của “bạn trai cũ”, không ngờ đối phương bỗng nhiên nắm chặt tay cậu.

[Cậu là Kẹo mạch nha Quân Tử đúng không?]

Quân Tử tức thì cảm động đến phát khóc, đây là lần đầu tiên trong ba tháng qua có người nói đúng tên nhóm với tên cậu.

[Đúng, tôi là Quân Tử.]

[Cứ gọi tôi là JJ đi, tôi sẽ hát cái single của bọn cậu nha! Kẹo mạch nha Kẹo mạch nha Vị ngọt mà không ngậy tựa tình yêu anh dành cho em Sweet Sweet]

JJ cứ đứng ngay tại chỗ mà hát rồi còn làm luôn mấy động tác vũ đạo, nhưng thể loại này chỉ thích hợp với mấy người diện mạo thanh tú cao mét bảy trở xuống thôi, do vậy người này biểu diễn chẳng khác gì một con gấu, rất buồn cười.

James bắt đầu đi liếc nhìn, cầm lấy tách cà phê uống cạn.

Sau rồi ba người bọn cậu cùng ăn một bữa, JJ nói một tuần sẽ đến ăn tối ở đây vài lần nên Quân Tử đoán anh chắc cũng làm việc ở gần đây.

Bởi vì sợ lộ chân tướng cho nên Quân Tử hết sức kiệm lời, James sau khi JJ đến rồi cũng ít nói hẳn, do đó trên bàn ăn chỉ có giọng nói trầm thấp rất quyến rũ của JJ.

Tuy mới ăn chung với nhau một bữa nhưng ấn tượng của cậu với JJ rất tốt, ngoại trừ việc trước mặt mọi người nhảy múa loạn xạ làm cậu hơi xấu hổ, nhưng sự hiểu biết, khiếu hài hước khiến cậu thấy anh rất thích hợp để trò chuyện, thật sự chẳng tưởng tượng nổi bộ dạng anh quần lầy James không tha. Còn nữa, JJ nói ăn xong có việc phải đi trước, không muốn làm phiền đôi tình nhân bọn cậu tâm tình! Quân Tử vì dối trá mà bắt đầu thấy áy náy.

[Thầy James, JJ thoát nhìn là người tốt mà.. Hai người có vấn đề gì thì nên giải quyết..]

[Nếu nói được, tôi có cần lãng phí thời gian dạy cậu hát không?] James quay đầu quát.

Quân Tử sợ hãi nhỏ giọng thành thật,

[Ừ... Nói cũng phải.]

[Cậu không phải người mới, cả tin như vậy đúng thật là người đặc biệt trong giới showbiz.] JJ về rồi, James khôi phục giọng điệu như kim đâm, [Với lại... Cậu còn chưa thấy anh ấy đáng sợ tới mức nào ha.]

[Khủng khiếp lắm sao...?]

James giả hoạt cười một cái, [Cậu sẽ sớm biết thôi.]

[Hả? Được rồi, vậy muốn tôi lừa.. À không, diễn tới khi nào?]

[Có lẽ là dài như một khóa học âm nhạc đi.]

[... Khóa học của tôi khi nào bắt đầu vậy?] Quân Tử cẩn thận hỏi.

[Đã bắt đầu rồi mà.] James quay sang tìm cái gì trong balo, lại hỏi, [Cậu chơi Taiko No Tatsujin(1) bao giờ chưa?]

Quân Tử mặt đầy nghi hoặc, [Taiko No Tatsujin?]

[Này, cầm lấy đi,] James ném PSP vừa tìm được cho Quân Tử, [Ngày kia tới tìm tôi phải luyện đến level 9 đấy.]

[Hả, cái gì?]

[Đây là bài tập về nhà của khóa học.]

(1)Taiko no tatsujin: là trò chơi của Nhật, taiko là trống thì phải:"D đây là trò chơi đánh trống để thử cảm nhận nhịp điệu, mình chơi r, khó vô cùng luôn =3=

5. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 5

Quân Tử thích lướt net nhưng không thích cũng không thường chơi game.

Cậu biết rõ có rất nhiều người khi chờ make up hay chờ lên hình đều cầm máy điện tử chơi không ngừng, nhưng cậu thà đem chút thời gian đó đọc sách hay ngủ bù còn hơn. Cậu năm nay đã năm thứ tư rồi nhưng vì năm ba bỏ không ít môn, nên thời khóa biểu của cậu cũng chẳng khác gì mấy người học năm nhất.

[Tốt nghiệp có thể trễ, nhưng bỏ học thì uống quá.] Đây là giới hạn thấp nhất người nhà đặt ra cho thần tượng như cậu nên cậu ngoài việc xin thầy cho thi lại, cũng dành không ít thời gian đọc sách.

Quân Tử cầm PSP về nhà, trên tàu điện ngầm muốn mở ra chơi thử vậy mà tìm hoài không được nút nguồn. Trước khi tới trạm mới có một ông chú tốt bụng chỉ cho cậu muốn mở phải đẩy lên từ bên cạnh, cuối cùng thì màn hình trò chơi cũng được bật lên.

Về đến nhà rồi cậu lại tiếp tục ngồi xuống mở PSP lên chơi. Nửa giờ sau, cậu vẫn không hiểu cái trò “Taiko No Tatsujin” này chơi kiểu gì, đành phải chờ Edward về nhà rồi hỏi cách chơi.

Rõ cách chơi rồi, cậu mới biết James bảo mình chơi trò này là có ý. “Taiko No Tatsujin” là một trò đánh trống, chỉ cần nghe đúng tiết tấu là có thể đánh trống đúng nhịp và lên level.

Quân Tử nghe lời chuyên tâm chơi game, chơi ngày chơi đêm, lúc ăn cũng chơi, lúc nghỉ cũng chơi, lúc vào bồn tắm cũng bọc bao plastic lại rồi chơi, ngay cả lúc đi ngủ cũng mơ chơi đánh trống, ngón tay run rẩy không ngừng, trong miệng còn phát ra tiếng tùng tùng cách cách quái lạ, khiến Tiểu Thịnh lúc về vừa nghe thấy đã sợ.

Hai ngày sau Quân Tử mang theo PSP đến studio trả James. Đứng dưới lầu chờ thang máy cậu thấy có chút thất vọng, bởi vì cậu mới luyện tới level 8, đoạn nhạc ở level 9 thực sự rất nhanh rất khó.

Đang lúc chờ cậu lại mở PSP trong tay ra khiêu chiến lần nữa, chăm chú chơi nên cậu không phát hiện ra thang máy đã mở, phía sau rất nhiều người giờ chỉ còn lại một.

PSP trên tay phát ra tiếng khiêu chiến thất bại, cùng lúc ấy, người phía sau cũng mở miệng nói ra nguyên nhân thất bại của cậu.

[Ngón tay cậu cứng quá.]

Giọng nói trầm thấp mà gợi tình, cậu nhận ra người kia là ai.

[JJ?!]

Tuy James chưa trở về nhưng JJ biết rõ cách vào nhà, duỗi cách tay dài ra lập tức tìm được chìa khóa dự phòng ở khung cửa phía trên, thuần thục như nhà mình mà tự mở cửa bước vào, còn nói Quân Tử chờ ở sofa, anh đi pha đồ uống mời cậu.

Quân Tử đoán rằng, có lẽ là James chán ghét người kia và muốn chia tay ha...

Rõ ràng đã chia tay rồi mà vẫn qua lại thân thiết như vậy, tuy rằng JJ nói đến tìm anh để trả cái gì đấy, nhưng nếu muốn tìm một lý do, còn sợ không có lời kịch sao?

JJ đem đĩa nhạc đưa cho cậu rồi ngồi xuống bên cạnh, [Vì vậy, Jimmy dạy cậu hát sao?]

Quân Tử trợn to mắt nhìn anh, vừa rồi cậu còn chưa nói câu nào a.

Anh biết rõ rồi cẩn thận tiếp tục, [Cái này là PSP của cậu ấy mà, với lại cậu ta thích nhất là dùng “Taiko No Tatsujin” để thử cảm nhận tiết tấu, hơn nữa với tiếng hát của cậu, đích xác sẽ phải được dạy lại..]

[...] Tại sao biết rõ khuyết điểm bản thân rồi, gặp đến mấy người ai cũng đâm kim vào nỗi đau này của cậu chứ?

[Xem ra cậu gặp chút vấn đề, tôi chơi “Taiko No Tatsujin” rất khá đấy!]

JJ thân thiện một mực vươn tay ra, Quân Tử khó có thể cự tuyệt nên để anh “chỉ đạo” luôn, hai người ngồi trên sofa giống như rất thân thiết chơi điện tử.

[Được...Đếm nhịp đi, đừng chú ý tốc độ của mấy cái vòng tròn đó, sẽ giúp cậu càng đánh càng nhanh, rất tốt rất tốt... Kia có cơ hội...]

[Wah, thật nhanh thật nhanh... A qua rồi qua rồi!]

Máy chơi trên tay phát ra tiếng khiêu chiến thành công, cùng lúc ấy, người đứng trước mặt bọn cậu cũng mở miệng chúc mừng.

[Chúc mừng, qua level 9 rồi đúng không? Chẳng qua là... Không ngờ mới biết nhau có vài ngày, tình cảm hai người lại tốt đẹp như vậy?] Chẳng biết James đã vào cửa từ khi nào khoanh tay trước ngực, giọng điệu một bộ oán phụ bất kể thông *** tại giường.

Biết rõ đối phương đang diễn kịch Quân Tử đương nhiên cũng phải đứng lên phụ họa, cuống cuống diễn xuất muốn giải thích cho bạn trai quan hệ của hai người, vậy mà JJ trái lại chẳng chút quan tâm mà thản nhiên nói.

[Bọn tôi chỉ chơi Taiko, đúng chứ? Jimmy, anh nhớ là hôm nay cậu đi tái khám mà? Bác sĩ nói gì?] JJ rõ ràng quan tâm tới chuyện khác.

[Chẳng có gì đặc biệt,] James tới bên Quân Tử rồi quàng vai cậu, [Em nghĩ, giờ là lúc phải gia sư rồi]

JJ nhún vai cười nói, [Okey, Okey, anh cũng phải đi họp đây, CD trả cậu đều đặt hết trên kệ rồi nhé.]

[Vậy em không tiễn anh xuống lầu, JJ] Dù nói có vẻ khách khí nhưng James gần như đã cắn răng nói ra những lời này, giọng điệu càng về cuối càng nặng nề.

JJ đi rồi James mới buông tay khoác lên vai cậu ra, kéo dài khoảng cách giữa hai người, vừa đi vừa nói chuyện, [Nhất định phải đổi vị trí chốt chìa khóa!]

Quân Tử tuy rất muốn nói [Đừng đặt chìa khóa ở ngay ngoài cửa là được rồi?], nhưng vì e ngại địa vị âm nhạc của người kia cao hơn mình nên chỉ giật giật khóe môi.

[Này, còn đứng ở đây làm gì? Mau đến đây đi]

[Ha? Được được] Cậu vội vã chạy đến bên đàn piano, [Thầy James, có chuyện gì à?]

[Để cậu chơi “Taiko No Tatsujin” là muốn chứng minh cậu không phải kẻ không nhận ra được tiết tấu, vậy với tiêu chuẩn ca sĩ còn cả đoạn đường dài phải đi đấy.]

James liền nhấn phím đàn trắng trên piano, giữ hai nhịp, lại đổi qua nhấn phím bên phải.

[Âm nào cao hơn?]

[Cái thứ hai?]

[Ừ, xướng âm này, Do.]

[Do]

Tựa như những âm cao không chuẩn cứ nhảy loạn lên trong tai khiến James muốn nhú hết cả mày, sau lại nhếch mép cười nhạo cậu.

[Xem ra chúng ta phải giao lưu với nhau thật tử tế một trận mới được, Sweet Heart.]

Lần qua lần lại gần ba tiếng đồng hồ, Quân Tử cảm thấy cổ họng hơi nhức nhức, trước kia ghi âm cũng chưa từng hát lâu như vậy bao giờ, James thì bị ma âm công kích tận não, không chỉ có lỗ tai đau, mà ngay cả đầu cũng đau luôn.

James đập nắp đàn, [Hôm nay đến đây thôi, sáng mai trở lại.]

[Được... Cảm ơn, thầy James.]

Quân Tử đi thang máy xuống lầu thì chợt cúi đầu, [A, nên mượn lại PSP chơi Taiko chứ nhỉ...]

Hai ngày nay tuy rằng đặt mục tiêu rồi lao vào chơi, nhưng mà chơi cũng có chút hứng thú, hơn nữa ngồi xe mà đọc sách sẽ nhức đầu lắm, chơi điện tử giết thời gian cũng là lựa chọn không tồi.

Vừa nghĩ vừa bước ra khỏi thang máy, Quân Tử chẳng ngờ lại gặp phải anh, ngay chỗ này bốn tiếng trước, chỉ là giờ thì không phải tình cờ.

[JJ?]

[Hey... Tôi đang đợi cậu.]

[Chờ tôi?]

[Có rảnh không?] JJ chớp mắt chỉ sang quán ăn nhanh đối diện.

Quân Tử ngồi đó chọn món để ăn tối, còn JJ chỉ chọn toàn nước trái cây. Cậu cho rằng đối phương đang muốn ép hỏi chuyện quan hệ giữa mình và James, nên ngay từ đầu đã có vẻ thận trọng, cẩn thận cẩn thận.

JJ có vẻ cũng phát hiện ra điểm ấy, liền thẳng thắn nói, [Yên tâm đi, tôi sẽ không hỏi bất kì vấn đề gì giữa các cậu đâu, chỉ là muốn nhắc cậu một việc...]

[Gì ạ?]

[Cậu có cảm thấy James không ổn chỗ nào không?]

[Không ổn...] Quân Tử nhớ lại, vừa rồi lúc học, ngoại trừ James một mực chế nhạo cậu, thì chẳng có gì không ổn cả...Uhm? Hình như là...

[Cậu ấy có phải tay cứ để trên đùi không? Hay là vẫn ngồi như vậy không đứng lên?]

[Hả? Sao anh lại biết...?] Chẳng lẽ anh ta đặt camera giám sát trong studio của James sao?!

JJ buông mắt lắc đầu, [Cậu ấy bị gout, cậu ấy vẫn tự mình chịu đựng vậy...]

Bệnh “gout” này Quân Tử đã từng nghe qua, một người bác họ hàng xa cũng bị, khi phát tác thì bệnh nhân sẽ đau tới mức muốn cắt chân luôn ấy, với lại chữa cũng không khỏi hẳn.

[Nếu phát tác thì hẳn là đau lắm, anh ấy thoát nhìn không giống vậy...]

[Jimmy cực kì nhẫn nại, cậu ấy muốn có nhiều người biết này đâu.]

[...]

[Nếu cậu biết rõ gout như thế, vậy có biết vài thứ đồ cậu ấy không thể ăn không?]

[Hả... Hình như là mấy thứ hải sản?]

JJ lấy ra một tờ giấy, đưa cho Quân Tử, [Đây là những thứ cậu ấy không thể ăn, phiền cậu chú ý hộ tôi, mà, còn nữa, trà này rất hiệu quả trong việc ức chế bệnh gout.]

Không những thế, JJ còn cẩn thận tỉ mỉ nói ra một đống vấn đề phải lưu ý về bệnh gout, trước khi đi còn nắm chặt tay cậu như muốn giao phó.

[Cậu ấy phải nhờ cậu rồi.]

Quân Tử ngây ngốc nhìn tờ giấy JJ viết, con chữ thanh nhã, chẳng tưởng tượng nổi lại do một người đàn ông thân cao hơn mét chín râu mọc lởm chởm viết, càng chẳng nghĩ ra người này lại bị bạn trai cũ đòi chia tay.

6. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 6

Quân Tử đứng ngoài studio thử tìm chiếc chìa khóa dự phòng kia mà không có kết quả, cuối cùng đành ấn chuông, chẳng mất vài giây cửa đã mở.

James nghiêng người mỉm cười nói, [Tôi vừa mới gọi cho cậu thôi mà nhĩ, người đến ghi âm xong trước cả tiếng rồi.]

[Tại sao lại xong sớm vậy?]

James thấy thật không cần thiết, [Chẳng tại sao cả, hát xong thì thôi, cái giới này làm gì cũng đều muốn nhanh nhanh chóng chóng. Cậu cũng phải biết chứ? Có rất nhiều chỗ thực ra đều đã được chỉnh giọng rồi.]

Cũng từng ra single rồi dĩ nhiên Quân Tử biết rõ, còn thấy sợ là đằng khác.

Bản ghi âm gốc với bản đã được hiệu chỉnh âm thanh thực tế có thể khác xa hàng vạn dặm, nên cuối cùng cậu cũng hiểu ra bí ẩn tại sao hồi trước cậu nghe vài ca sĩ thị trường hát so với trong CD thì cứ như không phải cùng một người.

[Nhưng mà, hiệu chỉnh lợi hại đến đâu cũng không có cách nào đem âm si biến thành ca sĩ cả.] Tâm trạng vui vẻ nhưng James cũng không quên chen thêm một câu.

[Ha...] Đúng vậy, nếu không tôi còn tìm anh học hát làm gì chứ? Quân Tử trầm nghĩ.

James tắt TV rồi mới đến bên piano, thoáng nhìn qua thì vừa rồi MV được phát chính là “Kẹo mạch nha”, còn là bản DVD nữa.

[Đấy không phải là bọn tôi..]

[Ừ. Tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, cho nên tôi vừa mới nghiên cứu DVD các cậu.] James giải thích khá hợp lí rằng, [Chẳng ngờ nghe cái thể loại nhạc nhắm nhí như vậy trong thời gian dài sẽ bị tẩy não luôn Sweet Sweet Còn không mau lại đây luyện tập đi? Hay cậu thể này cũng không hát nổi hả?]

[À vâng!]

Đứng bên piano luyện hát Quân Tử cũng chẳng hết sức trăm phần trăm chú tâm vào âm nhạc, một phần để ý tới James đang chơi đàn, một phần thì để ý tới lời JJ nói hôm qua.

[DoReMi DoMiDoMi ReMiFaFaMiReFa]

Có thể chăm sóc chu đáo người khác tới mức này, ai cũng sẽ cảm thấy JJ với James vẫn còn tình cảm đi... Chẳng qua là quan tâm quá độ nên thực sự khiến người khác bị quấy rầy, cậu cũng chẳng phải không hiểu được, khó trách thái độ của James lại như vậy.

Một lúc ba việc dĩ nhiên chẳng có kết quả.

James đặt cả mười ngón lên phím đàn, nheo mắt bốn cột, [Cứ nghĩ hôm nay sẽ thưởng cho diễn xuất của cậu chứ, sao lại hát như thế hả, chán chẳng buồn lắng nữa, thử hát bài đơn giản nhất như “The Sound of Music” xem nào hai hai sáu sáu...]

[Hả, gì cơ... A? Thưởng cho diễn xuất của tôi?] Quân Tử nhất thời sững sờ?

[Bởi vì gần đây người nào đó không đến làm phiền tôi nữa, gián tiếp bởi vì diễn xuất của cậu không tệ.]

Quân Tử giờ mới biết, tại sao tâm trạng James lại tốt thế này.

[Anh ấy.. không tới tìm anh nữa hả?] Bởi vậy ngày đó mới nói như vậy.. Chắc là anh ấy đã từ bỏ thật rồi, nên đem giao James cho tôi là có ý này?!

[Tôi cũng chẳng ngờ sẽ suôn sẻ như vậy.]

[Tôi cũng nghĩ rằng sẽ bị lộ cơ..] Vì JJ quan tâm anh đến thế cơ mà.

James ha hả cười, rồi bỗng chợt xắn tay áo, để tay lên phím đàn lần nữa, mười phần nhiệt tình, [Cho nên là, quyết định giải quyết thành công vấn đề tiếng hát của cậu! Tiếp tục luyện tập, mau, DoReMi DoMiDoMi]

Nhờ sự bốc đồng chẳng hiểu James lấy đâu ra, cậu luyện đến mức cổ họng đau nhức biến thành con vịt rồi mới được đối phương cho phép về nhà, mà trước khi về cậu nói [Chung quy lần cuối cùng nghe cũng ổn rồi.] của thầy James cũng khiến tâm trạng cậu bị nhiễm chút vui vẻ.

[Tớ về rồi ! Còn mua đồ ăn khuya nữa này!]

Nghe thấy tiếng An An với Edward chạy ra khỏi phòng, Edward dẫn đầu hỏi, [Quân Tử, giọng cậu làm sao vậy? Tổ còn tưởng là anh Lê đến chứ.. Cậu bị cảm à?]

[Không đâu... Giọng tớ nghe lạ lắm sao?]

Edward gạt đầu cái rụp, [Giọng khàn khàn hết như anh Lê ấy, ghét quá đi que mực xiên bị cướp mất rồi!]

[Hả? Thật à? A a] Quân Tử xoa xoa cổ, thử phát ra tiếng.

An An cướp được xiên mực rồi thuận miệng hỏi rằng, [Gần đây bạn học ở trường lắm hả? Mấy hôm nay sao chẳng thấy cậu đâu vậy?]

Quân Tử thật lúng túng, [Tuần này em bùng học... May mà chưa tới lúc thi giữa kì.]

[Vậy cậu bạn rộn cái gì thế? Tìm việc khác hả?] An An cắn một miếng mực to, vừa nói vừa châm chọc.

[Em còn chưa từ bỏ mà, đi học hát với thầy Chiêm ấy! Nhờ có anh giới thiệu nha, mặc dù ông thầy này hơi khó chiều.] Quân Tử cười nói.

An An nghe vậy buông xiên mực xuống, chẳng tin nổi, [Cậu nói... Cậu học hát với thầy Chiêm đó ư? Sao có thể hả?]

[Em cũng biết anh ấy là giáo viên mà, trước An An anh còn nói với em.. Chẳng qua bọn em vì có điều kiện trao đổi nên anh ấy mới đồng ý dạy..] Đương nhiên không được nói ra cũng là một điều kiện trao đổi, cho nên Quân Tử không thể tiết lộ thêm nữa.

[Không, không thể, bởi vì anh ta..]

Lời An An mới nói được một nửa đã bị cắt ngang, ánh mắt mọi người đều cùng chú ý vào người đại diện Lê Sĩ Tu của Kẹo mạch nha đang đỡ Quý Tân nửa tỉnh nửa say trở về kí túc.

[Anh Lê, Quý Tân?!] Quân Tử thấy vậy cũng nhanh chóng chạy lại dìu đỡ, [Quý Tân cậu sao lại say tới mức này...]

Lúc kí hợp đồng công ty từng đặt ra không ít quy tắc, mà một trong số đó là cấm say rượu, bởi vì hình tượng nhóm nhạc idol rất quan trọng, nếu bị bôi xấu sẽ mất rất nhiều sự tán thành với cơ hội biểu diễn.

Trong năm người, Quý Tân lại càng giữ gìn hình tượng tốt đẹp, debut lâu như vậy còn chưa có một lời phàn nàn nào cả.

Đương nhiên cũng vì luôn nghĩ cậu ấy giữ mình trong sạch, quản lí Cover cũng tốt, cho nên ai thấy Quý Tân uống say thế này cũng đều bắt ngờ.

[Uhm.. Một lời khó nói hết, trước tiên đặt cậu ấy lên giường đã rồi nói.]

Quý Tân mặt đỏ bừng giãy dụa, [Gì hả.. Em không muốn lên giường.. Em muốn..]

[Quý Tân, cậu muốn uống nước không?] Quân Tử quan tâm hỏi.

[Ha.. Tớ muốn nôn..]

[!!!!]

Cả bốn người đều vội vàng vàng đem Quý Tân “tôn quý” nâng như nâng kiệu vào WC để cậu nôn sạch sẽ, nôn xong cũng dùng hết sức lực toàn thân dang hai tay dựa vào lòng người đại diện, mọi người lại đưa cậu về giường nghỉ ngơi.

Lê Sĩ Tu giúp cậu đắp chăn bông thật kín rồi, giống như papa tốt xoa xoa đầu cậu, cuối cùng nhìn cậu một cái rồi mới đóng cửa tắt đèn đi ra ngoài.

[Anh Lê, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?] An An hỏi.

Vừa ra khỏi phòng Lê Sĩ Tu đã thấy ba người cùng một vẻ khởi bình vắn tội.

Quân Tử suy luận, [Quý Tân tự chủ siêu cường mà còn say.. Chắc hẳn phải có nguyên nhân chứ?]

[Anh Lê, hai người đi uống mà không rủ bọn em!] Edward đang nhâm hưởng.

Lê Sĩ Tu nhấc tay đoạt lại quyền phát ngôn, [Các cậu trước tiên hãy nghe anh nói chuyện này.. Làm chứng bảo lãnh, có thể cho rằng anh rồi hơi đi hỏi các cậu cũng được.]

Bọn cậu trăm miệng một lời, [Chuyện gì?]

Giọng anh khàn khàn, lời văn rõ ràng, nói.

[Tuần tới có thông cáo.]

Lời chưa dứt, ba người đều ngay lập tức chạy về phòng mình.

[Cổ họng của tớ làm sao bây giờ làm sao bây giờ?!]

[Đồ ăn khuya! Toàn là mụn trứng cá thế này! Mặt nạ! Mặt nạ của tớ đâu rồi!]

[Tớ còn chưa nghĩ ra truyện cười nào mới cả!]

—

The Sound of Music: là một bộ phim âm nhạc rất hay và nổi tiếng, nhạc phim là bài DoReMi nghe rất nhộn, chi tiết có thể xem ở đây:’3

7. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 7

Đây là lần thông cáo đầu tiên trong vòng ba tháng qua nên cả nhóm đều dồn sức chuẩn bị, hơn nữa rumor tan rã khiến cho mọi người lại càng nghiêm túc hơn, sợ nhất lần này sẽ là lần cuối mà chính mình sẽ là kẻ thất bại.

[Lên đài được một phút, dưới đài phải mười năm vất vả.], là nói nghệ sĩ còn phải âm thầm nỗ lực gấp bội, cũng có ý nói những nỗ lực này không thể nhìn thấy được.

Nói cách khác, muốn hoàn thiện một vở hài kịch ngắn là phải trải qua mấy ngày thậm chí vài tuần biên soạn, hơn chục lần chỉnh sửa mới khiến cho người ta bật cười. Trước khi diễn, đầu tiên chịu khổ cũng là bọn cậu, sợ rằng hài kịch này ngắn quá khán giả cười không nổi.

Các thành viên của Kẹo mạch nha chẳng cần nói ra, mọi người đều tự biết rõ, vị trí này nếu muốn đứng vững thì tâm huyết bỏ ra không phải một chút thời gian có thể tính được.

Bởi vì lần này thông cáo không nói diễn nhóm, nên mỗi người bọn cậu liền tự chuẩn bị.

Cũng vì chuyện thông cáo lần này, ngày hôm sau Quân Tử lại chạy đến tìm James nhờ anh giúp đỡ.

James vừa mở cửa, đã thấy Quân Tử chấp hai tay lại, là lần đầu tiên từ lúc báai sư lo lắng mà nhờ vả, [Thầy James mong anh nhất định phải giúp tôi lần này...]

James nhìn cậu một cái, [Vào đi rồi nói.]

Vào studio rồi Quân Tử mới nhận ra hôm nay rất đông, phòng khách ở giữa đã có tận năm người, có guitar, có dùi trống, thoạt nhìn có vẻ như là ban nhạc rock...

[Trần Hoàn Duệ, bọn cậu đi à?]

James chẳng ngần ngại gọi cả họ lẫn tên người kia, nhưng đối phương trái lại có vẻ như đã quen anh gọi như vậy rồi, trả lời [Đúng vậy, ai đây? Nhóm các cậu có người mới à?]

[Tìm mãi mới được đây.. Lại còn debut rồi nữa chứ.]

[A a !]

Hết thầy lại đến trò. Quân Tử cũng chẳng chút lịch sự mà dùng ngón trỏ chỉ đích danh người tên “Trần Hoàn Duệ” kia, hét lớn, [Các anh là nhóm “Thi Diệp Tổ” mà !]

Thi Diệp Tổ là nhóm nhạc debut năm năm trước, hát chính họ Trần thấy trên báo chí đều có tiêu đề “Làn sóng thất nghiệp tháng Sáu”, lấy từ đồng âm là “Thi Diệp Tổ” mà đặt tên nhóm (1). Nổi tiếng dựa vào

tài năng ca hát, chủ yếu hoạt động ở những trường học, sau khi phát hành album đầu tay “Làn sóng thất nghiệp tháng Sáu” liền nhanh chóng gặp may, giờ đây ai cũng đều biết tới nhóm nhạc này.

Quân Tử thật phần khích, [Em, em hồi cấp 3 rất hay nghe nhạc của các anh..]

Lúc thi cử hồi cấp 3 cực kì chán nản, tình cờ nghe được “Thi Diệp Tổ” hát thôi mà cậu thấy thật thoải mái, chẳng còn áp lực gì hết cho nên từng có một thời gian cậu rất hâm mộ nhóm này.

[Cậu.. trông rất giống..] Hát chính họ Trần cũng ngó chằm chằm Quân Tử, chẳng lâu sau thì trở mặt lớn tiếng, [Cậu là thành viên của “Kẹo mạch nha” mà! Đây, bài hát của bọn cậu rất thú vị đấy, Kẹo mạch nha Kẹo mạch nha Vị ngọt mà không gây tựa tình yêu anh dành cho em]

Quân Tử xấu hổ gật đầu, [Vâng.. Em là Quân Tử của Kẹo mạch nha.]

Một thành viên khác cũng nhớ ra giai điệu kia, [Ồ ồ, là bài hát đó sao, Sweet Sweet]

[Sao mọi người có thể hát được cái bài vớ vẩn này chứ..] James bất đắc dĩ cắt ngang.

[Bài này thì có sao chứ, giai điệu với lời hát dễ nghe là được, có thể hát trôi chảy lưu loát thì đã là bài hay rồi.] Hát chính họ Trần lại phản bác rằng, [Mà không phải cậu cũng thường..]

James ngắt lời, [Bọn cậu không phải đi sao?]

[Ừ rồi, không chơi tiếp nữa vậy, chúng tôi có việc đi trước.] Hát chính họ Trần trước khi đi quay lại hỏi James, [Mà này Jimmy, cậu quảng chỗ quần áo của bọn tôi đi đâu rồi? Tìm cả phòng luyện nhóm với phòng ghi âm cũng không thấy, chỗ quần áo ấy vẫn còn dùng được đấy.]

[Quần áo gì nhỉ?]

[Đồ nữ hầu ấy.]

[... Vậy ra đồng đồ nữ hầu này là của Thi Diệp Tổ..] Tiễn năm người kia đi rồi, Quân Tử mới dám mở miệng.

[Đúng vậy, cậu không biết là Trần Hoàn Duệ không những cuồng nữ hầu mà còn yêu đàn ông hả?]

[Gì chứ ?!]

[Lừa cậu đấy thôi,] James chớp mắt, [Lừa cậu chẳng có chút cảm giác thành tựu nào cả, mới thế đã bị lừa rồi, là lần trước mấy người ấy muốn chơi trò trừng phạt, bởi vì tên Trần Hoàn Duệ kia có nói lần này hẳn ta sẽ quyết không đổi giọng, hẳn bảo, ‘Nếu đổi giọng, anh đây sẽ mặc đồ nữ hầu đi mua đồ ở cửa hàng tiện lợi, còn thêm bắt chuyện với nhân viên cửa hàng. ‘]

Quân Tử mê nhạc vậy đương nhiên biết rõ, Thi Diệp Tổ có tiếng là hát đổi giọng, tuy rằng album sẽ đc hiệu chỉnh lại nhưng ở live concert lại luôn đổi giọng, mà mọi người cũng thích cách hát này của nhóm.

[Vậy...Cuối cùng anh ấy cũng hát đổi giọng sao?]

[Lúc cậu mặc đồ nữ hầu đó có ngửi thấy mùi mồ hôi không?] James ác ý cười nói.

[Hả?]

[Xem cậu nhăn nhin chịu đựng thế cũng chẳng khiến cho người ta có cảm giác thành tựu gì cả]

[Mặc thì cũng mặc rồi..] Cùng lắm lúc tắm thì tắm thêm lần nữa.. A, nhưng mà có đúng là anh hát chính đó đã từng mặc không?

[Tôi có giặt qua rồi đấy! Sao trông cậu cứ gian gian cười thầm thế hả..]

[...]

Vậy là, anh hát chính đó thực sự đã mặc đồ nữ hầu vào cửa hàng tiện lợi bắt chuyện với nhân viên?! Đúng là tin tức hay ho nha..

Lúc Quân Tử không ngừng kiềm chế muốn mở miệng hỏi, thì James đã đi trước một bước, [Mà này, vừa rồi cậu hỏi tôi phải nhanh chóng giúp cậu cái gì?]

Ban này cứ rối tung cả lên, khiến Quân Tử suýt chút nữa quên luôn cái chuyện quan trọng này.

[Là thế này, tuần sau bọn tôi có thông cáo..]

James huyết sáo, [Nếu không phải người đại diện của bọn cậu có thủ đoạn thì chắc là có người đã bán cái mông mình rồi.]

[Có lẽ là thủ đoạn của anh Lê..] Quân Tử tuy miệng nói ra như vậy, nhưng cậu bắt đầu liên tưởng đến nguyên nhân Quý Tân ngày đó say rượu...

[Này, muốn tôi giúp cái gì?]

[Lần này bọn tôi tham gia show ” Ai là ngôi sao ca nhạc nổi tiếng”..]

[Hả, là cái show đoán lời bài hát mà chi phí vô cùng thấp đấy á?]

[Đúng vậy.. Bởi vì bọn tôi là nhóm nhạc cho nên là năm người cùng tham gia, mỗi người một lần lên sân khấu đoán ca từ.]

James nói hộ, [Bởi vì là hát cá nhân, vạn nhất đến phiên của cậu không có bốn người kia yểm trợ, nên cậu sợ hình ảnh cậu là người có giọng hát ngớ ngẩn sẽ được hiện ra trước mặt khán giả coi TV?]

Quân Tử đã quen với kiểu nói toạc móng heo của James, chỉ có thể lợi dụng cầu xin, [Tôi muốn thầy James có thể ít nhiều giúp mình bù lại một chút hay không... Khiến cho cái giọng này đỡ khó nghe hơn một chút thôi..]

[Thật ra mất chút ít thời gian mà đạt được mục tiêu cũng không phải chuyện không thể..]

[Thật, thật vậy sao?] Quân Tử nhanh chóng cảm kích.

[Nếu như cậu không phải âm si thì đương nhiên có cách.]

[...]

Quân Tử nghe câu này xong vừa thất vọng vừa bức tức, sợ dĩ cậu có thể tiếp thu những lời châm chọc khiêu khích của James là bởi biết rõ anh đang nghiêm túc chỉ bảo mình. Nhưng lần này không như vậy, anh xem cậu như con rối mà hết đùa lại giỡn sao? Khiến cậu hy vọng rồi lại khiến cậu vỡ mộng, chỉ vì muốn thấy vẻ mặt thất vọng của cậu sao? Đè nèn hết thấy tự tôn để bái sư học nghệ, nén giận tiếp thu nhận xét, cậu cũng chỉ là một nghệ sĩ muốn cống hiến màn trình diễn xuất sắc nhất cho khán giả mà thôi...

Cậu im lặng không nói gì.

James dường như phát hiện cậu có vẻ hơi khác, thu lại nét cười.

[Ý của tôi là, cậu không phải âm si.]

—

Làn sóng thất nghiệp tháng sáu là - liù yuè shī yè cháo Thi diệt tổ là - shī xié cháo đọc gần giống nhau.”D

8. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 8

Đã quá nhiều lần nghe được những câu châm chọc khiêu khích rồi, giờ có là cừu con ngoan ngoãn cũng sẽ phần nộ nổi trận phong ba mà hung hăng lấy sừng húc lấy húc để thôi.

Quân Tử không nhịn được, lạnh lùng nói, [Xin anh đừng đùa tôi nữa, được không?]

[...]

[Tôi cuối cùng cũng đã chấp nhận mình là kẻ âm si, cũng tự thuyết phục bản thân đừng từ bỏ quá sớm. Tôi theo anh học hát cũng nhận ra mình có tiến bộ, thế nhưng.. Giờ anh lại nói thế này, vậy rốt cuộc tôi là cái

gì? Chẳng lẽ bao nỗ lực và tiến bộ của tôi tất cả đều là ảo giác ư?] Quân Tử chẳng mấy khi nói nhiều như vậy, nói ra ý kiến bản thân.

Đối với con cừu nhỏ đang lao đến kia, James lại bật cười, gỡ đầu gỡ tai, [Thảo nào Trần Hoàn Duệ nói tôi không thích hợp làm thầy giáo. Cũng đúng thôi, trên đời này làm gì có loại thầy nào suốt ngày toàn đi làm học sinh mất tự tin chứ hả.. Chẳng qua là.. Cậu thực sự có thể chịu đựng được ư?]

Thật ra cậu cũng không phải đặc biệt chịu đựng gì nhiều, chỉ là cảm thấy nếu bỏ qua, làm như không nghe thấy thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ thuận lợi hơn thôi...

Nhưng hiện tại nhiều lời vô ích, nếu giờ còn nói nữa, chắc về sau sẽ rất khó nói chuyện với anh.

Quân Tử cau mày xoay người, nhẹ nhàng nói lời tạm biệt, [... Cảm ơn anh đã giúp đỡ.]

[Tử Quân, tôi nói thật mà.] James vô tình kêu lớn tên thật của cậu.

Quân Tử chậm rãi quay đầu, khuôn mặt hiện lên vẻ không-thể-tin-được.

[Giọng cậu không phải như vậy, cho nên có thể nhanh chóng tiến bộ trong một thời gian ngắn, muốn tuần sau thông cáo cũng không thành vấn đề,] James hươ hươ tay trước mặt cậu, [Ừm? Thế nào? Không quen nghe mấy lời tốt đẹp nên hóa đá rồi hả?]

[Tôi, tôi.. Thực sự không phải âm si sao?!] Quân Tử kinh ngạc, vui vẻ, nhưng lại chẳng hiểu tại sao, [Thế nhưng, sao giọng hát của tôi lại khó nghe vậy?]

[Tôi cũng vừa phát hiện ra nguyên nhân thôi, cái này phải nói từ từ nói.]

Hai người ngồi trên sofa rồi, James mới bắt đầu nói ra sự thật.

[Hát, cơ bản là sự cảm nhận đúng nhịp điệu và phát âm chuẩn. Cái gọi là âm si ấy, chính là không ra được nhịp điệu và phát âm không chính xác. Có thể trị liệu hay huấn luyện để cải thiện, nhưng cũng có người chẳng thể cải thiện nổi..]

Quân Tử nghe đến đây liền thấy nghi ngờ, [VẬY.. Ngay từ ban đầu anh đã biết tôi không phải âm si?]

[Không rõ nữa, tôi lúc ấy chỉ là cần một diễn viên thôi, vừa đúng lúc có người nói cái gì cũng chịu làm hết..] James chẳng mấy may giải thích mà thản nhiên nói.

[...] Quân Tử nhìn anh.

[Miễn là mọi thứ xong xuôi thì tốt rồi.]

Quân Tử rầu rĩ, [Là vậy sao..]

[Dĩ nhiên rồi!] Chẳng qua James vẫn có chút chột dạ mà ho nhẹ một tiếng, mới nói thêm rằng, [Sau rồi, tôi muốn biết cậu có phải là âm si thật không, đương nhiên cái gì cũng có khả năng. Không phải ngay từ đầu tôi đã để cậu chơi Taiko No Tatsujin đấy còn gì? Đó là muốn thử cảm nhận tiết tấu của cậu, chẳng ngờ nó lại không có vấn đề gì, tay nào phối hợp cũng không tệ đấy chứ.]

[Taiko chơi rất hay..] Cậu phải thừa nhận mình mê trò này, Plants Vs Zombie cũng không thích bằng, [Nhưng sao tôi lại không nghe ra Do Re Mi của đàn piano vậy?]

[Nghe không ra cũng là chuyện bình thường thôi, nếu nghe được chắc cậu phải có cảm âm tuyệt đối cơ (1) chỉ cần có thể đại khái phân biệt âm cao âm thấp là được rồi, cho nên cũng xem như cậu pass (2). Hát được, tuy rằng không dễ nghe cho lắm, nhưng cũng không phát âm sai.. Nên cổ họng cũng không vấn đề gì.]

Quân Tử vẻ mặt phức tạp, [Vấn đề của tôi là..?]

[Cảm ơn tôi đi, sau khi coi hai mươi mốt lần cái MV của cậu cũng phát hiện ra rồi, mà cậu xuất hiện cũng ít quá đi, có được tới bốn mươi giây không vậy? Trong năm người thì hình ảnh của cậu cứ đứng ở phía sau..]

[Không không, số giây xuất hiện cá nhân là một chuyện, nhưng mà bị đứng phía sau là bởi vì tôi khá cao.] Vì là nhóm nhạc idol, nên tỉ lệ xuất hiện của mỗi người chỉ có một phần năm thôi.

[Bởi thế cho nên tôi mới nói nhóm nhạc thần tượng chẳng có tương lai đâu.. Tóm lại, quan trọng là, âm si của cậu là do yếu tố tâm lý tạo thành, tôi nghĩ chính cậu cũng không phát hiện ra ha.]

[.. Yếu tố tâm lý? Ý anh là do căng thẳng sao?] Nhưng mà, lúc cậu hát cũng đâu căng thẳng lắm, lại chẳng cảm thấy mình đang căng thẳng nữa.

[Không, không phải vậy đâu, nếu là do căng thẳng thì cậu cũng phải nhận ra chứ. Cho nên là nguyên nhân khác, có phải hồi nhỏ cậu đã từng học đàn piano rồi không?]

Chẳng hiểu sao trong nhà luôn muốn con trẻ học vài môn nghệ thuật, mà các bậc phụ huynh trong nước lúc nào cũng muốn con mình học piano. Cho nên nhà giàu như Quân Tử cũng từng học qua rồi.

[Ừm, học lúc nhỏ thôi, nhưng giờ thì quên hết rồi.]

[Thế nên cậu phải cảm ơn tôi thêm lần nữa đi. Tôi có người anh họ học kéo viola, anh ấy cũng từng một thời dạy mấy đứa trẻ con học, nên tôi mới nhờ anh ấy một việc, thì phát hiện ra trường hợp này cũng không hiếm.]

James bỗng nhiên dừng lại, rồi cầm lấy tay cậu, [Cậu biết không? Lúc hát, tay cậu sẽ run lên.]

[Run? Sao tôi không..]

[Không nhận ra cũng là bình thường thôi, bởi vì, cậu rất muốn quên những chuyện liên quan tới piano.]

Chuyện học đàn piano sao.. Những chuyện đã quên bởi vì anh nhắc đến lại từ từ thôi dậy..

[Chắc thầy dạy piano của cậu cực kì đáng sợ, nên bóng dáng mới in đậm trong lòng cậu như vậy. Nghe anh tôi nói, có người thầy hung dữ tới mức cầm que tre, chỉ cần đàn sai sẽ vụt vào mu bàn tay, mà trước mặt phụ huynh thì cứ như người khác, giống cậu phải nhẫn nhịn chịu đựng, thậm chí chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời thì sẽ không bị ba mẹ mắng. Thế nên tôi mới không nghe lời mẹ đi học đàn.. Nếu không sẽ chán ghét từ nhỏ mất.]

[Không phải đâu, đó..]

[Nên cậu khi hát sẽ không tự chủ được mà tay gõ nhịp, làm ảnh hưởng tới giọng hát.] Bởi vì hát sẽ khiến cậu sợ hãi.

Quân Tử gơ đôi tay đang không ngừng run rẩy lên, không có cách nào phủ nhận ảnh hưởng của kí ức hồi nhỏ, mà so với những điều James đoán, nó còn đáng sợ hơn nhiều..

James lại lần nữa nắm trọn tay cậu, đặt lên trên đùi.

[Con người, lúc nào cũng sợ hãi những thứ không đâu, nếu như biết cái đó là gì rồi, sẽ chẳng còn sợ hãi nữa. Thôi chuyện qua rồi, không sao cả.. Cùng lắm thì cậu mắng tôi như hồi nãy ấy, nổi trận phong ba mà mắng người thầy này một trận đi, nhất định sẽ là liều thuốc chữa khỏi hết bệnh.]

Quân Tử bị James chọc cười, không nghĩ được người kia lại chú ý tới vẻ nổi giận của cậu vừa rồi.

[Thầy James, thực lòng xin lỗi, tôi vừa rồi chẳng hiểu gì đã..]

[Đừng xin lỗi tôi, chúng ta đã hứa vậy rồi mà.] James đổi chủ đề, [Cho dù biết nguyên nhân rồi vẫn phải học hát thêm nữa chứ, còn phải bỏ cái thói quen sợ hãi đó đi đi mới được, mà này, cậu có thể ở lại đây tối nay được không?]

[Hả?!]

[Anh ấy theo dõi tôi.]

[Ai cơ? Là JJ sao?!]

[Còn ai vào đây nữa?] James khẽ thở dài, [Thà rằng anh ấy quấy rầy tôi mỗi ngày, còn hơn là lúc nào cũng có cảm giác theo dõi như thế này, anh ta càng ngày càng biến thái, thứ không nhìn thấy được, đúng là thứ đáng sợ nhất.]

9. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 9

Cho dù Quân Tử với JJ đã từng gặp mặt vài lần, nói chuyện vài câu, cho dù trông mặt mà bắt hình dong nhằm đi nữa, cho dù James nói giới giải trí là trò lừa lớn (cứ như thể James là người trong giới ấy), cho dù thế nào đi nữa, thì cậu vẫn cảm thấy JJ không có khả năng ***⁽¹⁾ hay theo dõi người khác.

Còn nữa, nếu thực sự là vậy thì James đã phải trình báo để giải quyết rồi chứ?

James tới gần cửa sổ kéo rèm ra, [Anh ấy theo dõi từ bên kia.]

Quân Tử từ cửa sổ nhìn ra, đối diện là một tòa nhà thương mại, bởi vì đã qua giờ tan tầm nên trên tầng hai không bật đèn cũng chẳng có một bóng người, còn tầng một là nơi bọn cậu đã từng qua ăn rồi, dưới đường thì xe cộ đông đúc, chẳng có gì khác lạ cả.

Quân Tử nghiêng đầu nghi hoặc, [Anh ấy ở chỗ nào? Bên trong tòa nhà đó hả?]

[Dưới tầng một, ở quán ăn nhanh đối diện kia!]

[...]

[Anh ấy ngày nào cũng đến ăn, ngó chằm chằm cái studio của tôi, ngó chằm chằm những người ra vào chung cư, mãi cho đến chín giờ đóng cửa quán thì mới đi.]

[Sao anh rõ vậy...]

[Bởi vì tôi có thói quen ra ngoài mua đồ ăn khuya! Mà mỗi lần ra ngoài tôi đều nhìn thấy anh ấy ở bên kia!]

[Nhưng như vậy thì.. cũng không tính là theo dõi chứ?!] Nhiều lần thì cũng chỉ là.. bảo vệ?

[Tính! Đương nhiên là tính!] James nghiêm túc ôm ngực, [Tôi đoán anh ấy đang chú ý cậu đấy, anh ấy muốn biết cậu đến lúc nào, có ngủ lại không các thứ..]

[Thật vậy ư..?] Quân Tử lại nghĩ rằng lần này James phản ứng thái quá rồi, [Nhưng mà... JJ không phải vẫn hay đến đó ăn sao? Vậy thường xuyên ở bên kia là chuyện bình thường, chắc là đúng lúc ấy bị anh nhìn thấy thôi.]

James chẳng cần nghe ý kiến của người khác, [Không, không, cậu không hiểu anh ấy! Anh ấy muốn biết chúng ta qua lại tới mức nào, muốn biết mọi thứ về tôi!]

Quân Tử nhìn vẻ sợ hãi của James, càng chẳng hiểu gì.

Người này rõ ràng vừa mới bình tĩnh từ tốn phân tích nguyên nhân âm si của cậu, giờ lại vì người yêu cũ mà sợ đến mất trí luôn rồi.

Anh giúp cậu, nên cậu cũng muốn giúp lại anh.

Nhưng chuyện chia tay với JJ là sao? Nguyên nhân là do đâu? JJ thực sự đang theo dõi anh sao? Rốt cuộc vì sao anh sợ hãi?

Giờ đây, cậu chỉ có thể làm những điều cậu có thể mà thôi.

[Thế nên là.. Anh gọi tôi tới đây, là muốn cho anh ấy biết tôi không về mà ở lại sao?]

James chậm rãi gật đầu, [Không sai. Tôi nhận ra chúng ta chỉ cần càng gần gũi, anh ấy sẽ càng xa cách.]

Quân Tử chờ vài giây rồi mới nói, [Thôi được, vậy hôm nay tôi ở lại đây, nhưng mà.. anh vẫn phải giúp tôi hát đấy.]

James bật cười nói, [Cậu học cái chuyện trao đổi điều kiện này nhanh thật đấy.]

Trước khi thông cáo vài ngày, Quân Tử vẫn ngủ lại ở studio kiêm nhà của James, James cũng giữ lời giúp cậu học hát, chung quy là từ DoReMi đã nâng thành mức ca từ rồi.

[Được, hát đi,] Thầy James tuyên bố, [Hát bài nào cậu thuộc hay cậu thích ấy.]

Bài hát Quân Tử thuộc nhất, dĩ nhiên chính là, [.. Kẹo mạch nha.]

[Được! Vậy thì hát Kẹo mạch nha.]

Hai tay James đặt trên những phím đàn đen trắng, rồi một khúc nhạc dạo quen thuộc từ từ vang lên, Quân Tử thấy hơi chằng thảng, nhưng vẫn cố gắng hát hết bài.

Hát xong, cậu run như cây sậy chờ James nhận xét.

[Bệnh cũ của cậu tập luyện xong cũng đỡ đi nhiều rồi, nhưng mà, với cái trình độ này mà lên sân khấu hát thì.. Đây, cậu có biết ca sĩ chuyên nghiệp với người bình thường hát thì khác nhau lớn nhất là ở đâu không? Chính là ở “sự biểu cảm” đấy. Bài “Kẹo mạch nha” này nói đến tình cảm ngọt ngào, ý tình dạt dào. Còn nghe cậu hát thì.. đến tình nhân cũng biến thành kẻ thù, chia tay phéng luôn cho xong.]

James lại lần nữa đàn lại bài này, lúc Quân Tử sững sờ nhìn, thì từ từ mở cái cổ họng quý như vàng ra.

[Kẹo mạch nha Kẹo mạch nha Vị ngọt mà không ngấy tựa tình yêu anh dành cho em Sweet Sweet]

Tình cảm ngọt ngào làm cho Quân Tử thấy thật xấu hổ, cũng khó mà tưởng tượng nổi người ngày nào cũng nói những lời cay độc như James lại có thể hát bài này một cách.. đáng yêu như vậy.

Cuối cùng giai điệu kết thúc, James thiếu điều nhỏ luôn cả lưỡi ra, [Sến súa quá đi, cái bài này ai viết không biết..]

Quân Tử hào hứng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, [Nhưng mà anh hát êm tai lắm.. Rất dễ thương.]

[Ý của cậu là tôi có thể trở thành thành viên thứ sáu của nhóm cậu? Tôi đây đã qua cái tuổi làm “thần tượng” từ lâu rồi.] James liếc nhìn, [Nếu đổi lại là cậu, nếu biểu đạt tình cảm khó khăn quá thì, cậu có thể nghĩ về trải nghiệm bản thân cậu đi, mấy bài hát thế này thì.. cậu có thể nghĩ về lần đầu tiên hẹn hò hay là tình yêu gốc gác ghê tởm nào đó lúc còn nhỏ mà hát cũng được..]

Cho nên.. Vừa rồi là James..?

[Đây, cậu có đang nghe không đấy?]

[A có mà có mà..]

[Vừa rồi tôi tuyệt đối không phải nghĩ đến cái tên kia mà hát đâu!]

[...]

Trước khi ghi hình một ngày, Quân Tử với Tiểu Thịnh cùng đi mua quần áo mặc lên show, James đứng hôm ấy cũng bận chuyện gì, nên cậu cũng không tìm đến chỗ anh học hát.

[Ồ ồ, Quân Tử cậu thực sự tiến bộ rất nhiều nha] Quân Tử khẽ hát một đoạn ngắn, Tiểu Thịnh liền ngạc nhiên không thôi.

Quân Tử hắc hắc cười nói, [Tớ cũng nhận ra bản thân tiến bộ không ít.. Ban đầu cứ tưởng tuyệt vọng luôn rồi chứ.]

[Người thầy kia thực sự rất lợi hại lại tỉ mỉ nha, trước giờ tớ còn chẳng phát hiện ra lúc cậu hát thì tay sẽ run đâu..]

Lời Tiểu Thịnh nói khiến cậu giật mình ngạc nhiên, điều đến người bạn thân nhất cũng không nhận ra, thì sao James lại phát hiện ra nhỉ...

[Ừm, chắc tại anh ấy là người rất tỉ mỉ..] Quân Tử thầm nói.

Ngày hôm sau là ghi hình. Bởi vì buổi chiều mới bắt đầu quay, nên buổi sáng cậu vẫn không kiểm chế được mà chạy tới tìm James, muốn cùng anh xác nhận một việc.

Cậu thức dậy từ sớm, rồi chạy ngay tới quán ăn đối diện studio của anh ăn sáng, chờ James dậy rồi mới tìm anh.

Mới ăn được một nửa, cậu nhận ra anh đang ở dưới chung cư, theo thói quen mà nhìn đến, nhưng lại thấy một cảnh tượng như vậy.

JJ với James sóng vai ra khỏi chung cư, JJ quàng qua eo anh, trông thân thiết lắm.

(1) y chang raw, chắc cái này là kiểu như từ-ngữ-thay-thế =]

10. Bộ 2 - Silly Love Songs - Chương 10

[Quân Tử, Quân Tử?]

Tiểu Thịnh vỗ vỗ nhẹ vào vai Quân Tử, cậu lại giật bắn cả mình.

[Hả, chuyện gì thế?]

Tiểu Thịnh bị Quân Tử dọa sợ luôn, căng thẳng nói, [Này, tớ nói với cậu là stylist đang làm tóc cho cậu đấy . . Sắp tới giờ ghi hình rồi. .]

Quân Tử lúc này mới ngửi thấy mùi keo xịt tóc tỏa ra từ trên đầu, soi lên tấm gương lớn trước mặt, tóc làm xong rồi mà cậu thậm chí còn chẳng nhớ mình make up lúc nào chứ đừng nói đến người stylist kia.

[Quân Tử, cậu không khỏe à?] Tiểu Thịnh lo lắng, [Tớ thỉnh thoảng làm việc mệt quá cũng ngủ không nhắm mắt luôn đấy. .]

Quân Tử cố nặn ra một nụ cười, [Tớ không sao đâu, tới giờ ghi hình rồi kìa, đi nào!]

Quân Tử với Tiểu Thịnh sóng vai đi vào trường quay, không nghĩ lại chuyện hồi sáng nữa. Cậu tự nói với bản thân rằng, chuyện trước mắt mới là quan trọng.

Việc ghi hình khá thuận lợi, chương trình được chuẩn bị rất công phu và chu đáo, như phần âm nhạc của chương trình chẳng hạn, MC cũng hay đùa, khách mời cứ ồn ào cười suốt. Trước mắt khán giả, nửa giờ vui vẻ hạnh phúc, cũng là nửa giờ lừa bịp.

Chương trình “Ai là top star” này mấy tiết mục chủ yếu là do khách mời thách thức với ca khúc chọn ngẫu nhiên, mỗi bài đều để trống một câu cho khách mời hát, hát xong thì ở level 9, còn nếu không sai từ nào mới được level 10, trọn vẹn như vậy thì được lấy tiền thưởng.

Mấy tiết mục thách thức kia chỉ là để tạo hiệu ứng sân khấu thôi, chứ toàn bộ nội dung bài hát khách mời đã được biết từ trước rồi, để phối hợp diễn cho tốt thôi. Nhưng “Ai là top star” lại là chương trình phát sóng lần đầu, muốn quay lại được những cảnh chân thực nhất, nên khách mời không biết trước được nội dung.

Đến phiên Kẹo mạch nha khiêu chiến, MC nói, đã lâu rồi chưa thấy Kẹo mạch nha, cho nên đặc biệt để bọn cậu cơ hội, mỗi người có một lần chọn ca khúc thách thức (điều này đương nhiên rất tốt), Kẹo mạch nha quyết định thay phiên lên sân khấu (mỗi người đều có cơ hội xuất hiện).

Tiểu Thịnh là người chọn đầu tiên, may mắn chọn được một bài hát đang cực kì thịnh hành, dễ dàng nhớ lại mà hát; người tiếp theo là Quý Tân, cậu ấy chọn phải một bài hát đã cũ, tuy hơi mạo hiểm, cậu ấy suy nghĩ một lúc mới nhớ lại được ca từ; lượt tiếp theo là đến Quân Tử. .

[Em chọn được số 3.]

[Được! Số 3, vậy chúng ta cùng xem Kẹo mạch nha Quân Tử chọn được bài hát nào nhé] Trên màn hình lớn kia hiện ra một cái tên, người MC lớn tiếng đọc lên, [Lời chúc phúc nơi góc phố! Quân Tử, cậu sẽ hát bài này sao?]

[Em có nghe qua rồi. . Nhưng lại không thuộc lắm.]

[Được, không sao, có khi âm nhạc nổi lên rồi sẽ tự nhiên nhớ ra mà hát thôi, Music!]

Quân Tử cầm microphone đứng giữa sân khấu, đoạn nhạc dạo chậm rãi vang lên. Giống như người MC nói vậy, cậu nghe nhạc rồi liền nhớ ra ca từ bài hát, như tưởng tượng ra một cô gái nơi góc phố kia tình cờ thấy người yêu đang ôm ấp trong vòng tay một cô gái khác, cô ấy không muốn ra mặt, quấy rầy hai người, nên buồn bã đau khổ rời đi.

[Em cũng từng nghĩ rằng

Nếu đôi ta thấy nhau rồi, sẽ phản ứng thế nào mới phải đây

Em nghĩ mình vẫn sẽ đứng nơi góc phố kia thôi.

Chẳng để anh nhìn thấy đâu.]

[Chỉ là em không muốn làm phiền anh.

Chỉ là sợ anh không giải thích được.

Chỉ là trong mắt anh hiện tại, cô ấy quan trọng hơn em.]

[Vậy em nên vờ như chẳng thấy gì hết,

Chẳng thấy anh đang ôm cô ấy nơi góc phố kia.]

[Anh đang hạnh phúc, em có thể cảm nhận được mà,

gặp nhau thế này cũng tốt cho cả hai.]

Nếu biểu đạt tình cảm khó khăn quá thì, cậu có thể nghĩ về trải nghiệm bản thân cậu đi. .

Chuyện xảy ra ban sáng chẳng hiểu sao lại khiến cậu nhập tâm vào ca khúc, cảm xúc cũng tự nhiên dâng trào, cậu chăm chú hát.

Đến tận lúc nghe thấy tiếng vỗ tay mới nhớ ra mình đang ghi hình.

Mới nhớ ra bọn cậu căn bản chưa từng, chưa từng có một mối quan hệ đúng nghĩa nào cả. . .

Sub: Kẹo mạch nha trong “Ai là top star” hôm nay

Thực sự bọn họ hát dễ nghe như vậy nha!

Lúc Quý Tân không nhớ ra lời bài hát dễ thương quá đi >///

212. 32. 123. xx

ID:keitai23

Sub: Re: Kẹo mạch nha trong “Ai là top star” hôm nay

Quân Tử cứ như người khác ấy! Hát bài đó rất tuyệt vời! Cực kì nhập tâm!

Hồi trước là ai nói anh ấy giọng ngớ ngẩn nhỉ?

122. 132. 55. xx

ID:Groge31a

Quân Tử ngồi trước máy tính xem qua lấy bài post, thấy khán giả khen ngợi mình nhưng lại thờ ơ nhìn ra cửa sổ rồi tắt đi.

Từ ngày ghi hình, cậu chưa qua nhà James cũng chẳng liên lạc với anh, mà James cũng vậy.

Cậu đoán James với JJ chắc đã làm hòa. . Cho nên mới quên mất tiêu diễn viên phụ này rồi, thế nhưng cậu lại thấy khó chịu vì chuyện của hai người ấy.

Quân Tử đứng dậy nghĩ ra ngoài thư giãn, thì nhìn thấy Quý Tân đang đứng trước cửa phòng mình.

[Hôm đó cậu hát đúng là không tồi.] Quý Tân mỉm cười, thực lòng khen ngợi.

[. . . Cảm ơn.]

Khó có dịp được người lạnh lùng, tiêu chuẩn cao như Quý Tân tán thưởng, nếu là bình thường cậu nhất định sẽ vui vẻ, nhưng hiện giờ cậu chẳng thể tỏ ra hân hoan.

[Được rồi, chuyện disband hồi trước tớ nói. . .]

Nghe Quý Tân nhắc tới, cậu mới nhớ ra chuyện này. .

Thoạt đầu cũng là vì sợ bị loại khỏi nhóm mà đi học hát. . Nhưng giờ đây lại thấy như vậy cũng chẳng sao. .

[Thực ra, là tớ lừa cậu đấy, không có chuyện đó đâu.]

Quý Tân nói lời này mới khiến tâm tình cậu thay đổi, kinh ngạc nhìn người kia.

Cậu không hiểu, sao Quý Tân lại gạt cậu chuyện này.

[Chỉ là tớ muốn cậu có ý chí vươn lên thôi. . Nhưng mà không nghĩ tới, thực ra cậu không phải âm si.]
Quý Tân vui vẻ bỏ lại lời này rồi xoay người bước đi.

Quân Tử gãi gãi đầu, vẫn chẳng hiểu gì cả.

Cứ nghĩ tiếp tục tiến hành kế hoạch đi chơi lúc trước, thì điện thoại di động trên bàn vang lên, không thấy hiện số nên cậu nhắc máy.

[Alo?]

[Cậu không cảm thấy mình nên tặng chút quà mọn cho người thầy này sao?]

Giọng nói của James. .

[Tôi có xem chương trình ấy rồi, có vài lời muốn nói với cậu đấy, mau qua đây.]

[À. . Nhưng mà JJ. .]

[Anh ấy cũng xem rồi, nói là cậu hát tốt lắm, tiến bộ rất nhiều.]

Sau đó, Quân Tử ngoan ngoãn nghe lời James đi tới studio, không phải vì bị ép buộc, mà vì cảm thấy nếu chết cũng muốn hiểu vì sao mình chết mới can tâm.

Cậu vẫn muốn biết rốt cuộc giữa James với JJ có chuyện gì?

James mở cửa rồi rất nhiệt tình mời cậu vào, mặt mày vô cùng hớn hởi, tâm trạng vui vẻ hạnh phúc.

Đúng là làm hòa rồi, Quân Tử nghĩ thầm.

[Tại sao cứ lúc tôi khen ngợi cậu, cậu cũng làm ra những chuyện khiến tôi muốn mắng chửi thế hả?] James tới trước mặt cậu chống nạnh, cao giọng nói, [Cậu phim giả tình thật đúng hay không?]

Chỉ một câu mà nói toạc ra tâm sự của Quân Tử, cậu muốn nói gì rồi lại không mở lời được, cuối cùng lặng lẽ gật đầu.

[Nói với cậu là lúc hát phải đưa cảm xúc nào, chứ tôi đâu có nói cậu phải chế ra tình cảm rồi nhồi nhét vào đâu chứ, mặc dù cậu hát êm tai thật đấy, nhưng đó chỉ là giả thôi!]

Quân Tử không ủng hộ cách nói của đối phương, cậu không cảm thấy tâm tình của mình là giả. . Chỉ là cậu không biết làm cách nào để xác định xem thứ tâm tình này có đúng hay không thôi. .

[Nam nữ diễn viên trên màn ảnh đóng vai người yêu, kết thúc rồi cũng thành luôn người yêu của nhau, cậu chính là bị như vậy đấy, chẳng có cách nào biểu đạt tình cảm bản thân cả.]

Chỉ cần là chuyện anh quan tâm, James luôn có thể phân giải thật sâu sắc rõ ràng.

[Hơn nữa cậu phải thấy được “cái gì” rồi, thì mới có thể đặt mình vào cái bài tình ca buồn ấy, tỉnh lại đi, sự thực không phải như thế đâu.]

[Tôi thấy anh với JJ cùng ra ngoài. . Đó không phải sự thực sao?]

[Đúng, đó là sự thực, bệnh gout tái phát nên anh ấy đưa tôi đi khám, đó là sự thực. Đây phải thừa nhận rằng, người đầu tiên tôi muốn tìm là cậu chứ không phải anh ấy.]

[Vậy là. . Các anh làm hòa rồi?]

[Chúng tôi có cãi nhau đâu.]

[Vậy các anh cũng không đòi chia tay ư? !]

[Nói thế nào nhỉ. . Anh ấy là anh cùng cha khác mẹ với tôi.]

Quân Tử rất đổi ngạc nhiên, chẳng dám ngờ tới.

[Này, này. . Cái giới showbiz đúng là rối loạn quá. . Tuy các anh là cùng cha khác mẹ, nhưng vẫn là anh em mà. .]

[Gi hử, cậu nghĩ đi đâu thế?] James lườm cậu, [JJ đã kết hôn từ lâu rồi, chị dâu đã sinh tới hai em bé.]

[Kết hôn rồi. . Vậy là ngoại tình?]

James suýt chút nữa té xỉu, [Nếu như không biết rõ là cậu rất cả tin, tôi nhất định sẽ cảm thấy cậu có bệnh. .]

[Hử? Này. .]

[Chuyện dài lắm, mẹ với cha tôi ở bên nhau rất ngắn, sau khi chia tay nhau thì mới sinh ra tôi. Tôi không nhận cha, mãi đến lúc ngẫu nhiên gặp lại JJ thì mới biết cha đã qua đời. JJ tự nghĩ mình mắc nợ tôi, đem những tình thương người cha trở thành trách nhiệm của anh ấy, quan tâm chăm sóc tôi rất chu đáo, đi tới đâu anh ấy cùng theo tới đó. . Tôi nhanh chóng phát điên luôn! Nói thế nào anh ấy cũng không chịu bỏ đi, sau đó đành phải nhờ cậu giúp đỡ, nên anh ấy mới cách xa những sinh hoạt hàng ngày của tôi một chút.]

[Thế vì sao. . anh lại nói JJ là bạn trai cũ chứ?]

[Cậu không cảm thấy nếu nói mình có người anh “yêu em trai hết lòng” sẽ mất mặt lắm sao?] James nghiêm túc nói.

[. . .]

Quân Tử bỗng nhiên có cảm giác thông suốt, James nói không sai, thực ra căn bản là không phải như vậy, là cậu nhập tâm vào nhân vật trong bài hát mà thôi.

Đúng là kẻ đại dối trá !

[Thoải được rồi, chuyện này không phải lỗi của tôi, tôi nghĩ cậu nên biết rõ tôi là ai chứ?]

[Anh, anh không phải thầy James ư? Là An An nói anh rất lợi hại kêu tôi tới tìm anh mà. .]

[Tên thì đúng, nhưng tôi không phải là thầy dạy hát, tôi là nhạc sĩ kiêm chuyên viên âm thanh thôi. Tôi nghĩ là, bạn cậu chắc muốn chinh cậu đấy, bởi vì tôi có tiếng là nói lời cay độc, thấy một tên âm si chạy tới nhờ dạy hát, tôi nhất định sẽ sử dụng toàn bộ hỏa lực châm ngòi mắng chửi cậu.]

James làm ra rất nhiều bài hit, cũng thường xuyên xuất hiện trên web. Chẳng qua là người có thể chịu được vì một bài hát mà nghe anh châm chọc khiêu khích không nhiều lắm thôi.

[Thì ra. . Là như vậy à. .]

Quân Tử bắt đầu cảm thấy bản thân chẳng có chút xú nào phù hợp với cái giới này, xem ra đi bán thịt gà vẫn đơn giản hơn.

James vỗ vỗ vai cậu, [Tôi chẳng sớm nói cái giới này thực ra chính là một trò bịp lớn còn gì, nhưng mà, chỉ cần kết cục tốt thì là tốt thôi, với lại nói cho cậu hay chuyện này.]

[. . . Chuyện gì. .] Quân Tử yếu ớt trả lời, đã chẳng còn bất cứ sự thật nào có thể ảnh hưởng đến cậu nữa rồi.

[Thực ra cái bài Kẹo mạch nha dở hơi đấy là do tôi viết.]

[Hả, cái gì?. . Không phải anh ghét bài này lắm sao? !] Cậu sai rồi, chuyện này lại đả kích cậu!

[Có quy định nào cấm nhạc sĩ ghét chính bài hát mình viết sao sao?]

[. . .]

James thấy Quân Tử chợt im lặng trông vẻ ủ rũ, hơi lo lắng nói, [Thực ra thì. . Tôi cũng không ghét cái bài này lắm đâu. . Giai điệu rất hay, chỉ là ca từ quá ngây thơ, đơn giản thôi.]

Quân Tử nghe rồi vẫn cúi đầu không nói, bờ vai run rẩy.

James thở dài, [Cứ cho rằng thôi thua trước sinh vật cả tin hiếm có như cậu đi, cậu muốn gì nào? Một câu xin lỗi? Một mối quan hệ? Hay một bản tình ca?]

Chỉ thấy cậu phớt chốc ngẩng đầu giả hoạt cười to với James.

[Vậy anh phải giúp em viết một bài đấy.]

Cậu cuối cùng cũng học được cách sinh tồn trong giới này rồi nếu không lừa người thì cứ chờ bị người lừa đi.

[Cậu nhóc chết tiệt, dám lừa tôi hả Có ai muốn giúp tên âm si như cậu sáng tác chứ!]

– Ờn Ờn End –

Lời chúc nơi góc phố là bài này nhé ^__^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/365-nghe-he-liet-bo-2-silly-love-songs>